

Jeg er en af de få, som der er mange af*

Tilbageblik på det andet
år i Joannahuset

INDHOLDSFORTEGNELSE

Dokumentation	31-32	FOLKEMØDET	
5-7	JOANNAHUSET HAR I TO ÅR SAT ORD, BILLEDER, TAL OG GRAFER PÅ ALT DET, VI OPLEVER I HUSET	Tema 2: Børn og unge i hjemløshed	
8-9	SÅDAN SIKRER VI BØRN OG UNGES STEMME I JOANNAHUSET	33-40	1/3 AF DE BØRN OG UNGE, DER KOMMER I JOANNAHUSET, LEVER I EN FORM FOR HJEMPLØSHED
10-11	DATAFUNDAMENTET FOR TILBAGEBLIKKET	41-49	DEBAT OM HJEMPLØSHED PÅ FOLKEMØDET
12-15	UDVALGTE NØGLETAL OG BETRAGTNINGER EFTER DE FØRSTE 2 ÅR	50-51	PRISER: TINE BRYLD OG KAFKAT
16	ANEKDOTER FRA JOANNAHUSET		Tema 3: Skal børn og unge have selvstændig ret til at tage ophold på et krisecenter?
	Tema 1: Hvorfor retshjælp og ikke bare rådgivning?	52-60	TYSKLANDS SVAR PÅ JOANNAHUSET
17-26	"JOANNAHUSETS RETTIGHEDS-BASEREDE RÅDGIVNING HVILER PÅ ET FUNDAMENT OM, AT BØRN OG UNGE SKAL KENDE DERES RETTIGHEDER"	61-66	"BØRN OG UNGE BLIVER AFVIST PÅ KRISECENTER, HVIS FORÆLDRE SIGER NEJ. NU VIL POLITISK FLERTAL ÆNDRE REGLER"
27-30	"VI ER KEDE AF FORVIRRINGEN – MEN VI HAR ALDRIG PRØVET, AT ET BARN ER MØDT PERSONLIGT OP I ANKESTYRELSEN"	67-73	DEBAT FOLKEMØDE: SKAL BØRN OG UNGE HAVE SELVSTÆNDIG RET TIL AT TAGE OPHOLD PÅ KRISECENTRE?
		74	FRA UDVIKLINGSPROJEKT TIL ET VARIGT KRISE- OG RÅDGIVNINGSCENTER TIL BØRN OG UNGE
		75	TAK TIL JER, DER STØTTER OS!

***"Jeg er en af de få, som der er mange af" er et citat fra sangen: "En Af De Få" af Kim Larsen og Kjukken.**

“DET ER SVÆRT AT SIGE, FORDI MIN SITUATION, DEN ER MEGET ANDERLEDES FRA ANDRE FOLK”

En ung og jeg har sat os ind på et af værelserne i Joannahuset. Den unge har sagt ja til at fortælle mig om hans forløb i Joannahuset.

Vi har ikke mødt hinanden før. Den unge sidder i en grå lænestol med fødderne placeret behageligt på en skammel. Jeg sidder på gulvet overfor ham. Vi har talt sammen i over en time, og vi er ved at runde af, da jeg spørger ham, om han har en anbefaling til andre unge, der oplever, ikke at få den tilstrækkelige hjælp. Det den unge svarer, fanger min opmærksomhed:

“Det er svært at sige, fordi min situation er meget anderledes fra andre folk. Andre folk bor sikkert derhjemme

og laver alt muligt derhjemme, så det er meget anderledes. Det er ikke, fordi de ikke har noget sted at bo.”

Den unge forklarer, at han mener, at hans situation derfor er mere akut, da han ikke havde et sted at sove, og han opremser igen alle de steder, han har måttet sove.

Den unge har indtrykket af, at andre børn og unge, som kommer i Joannahuset, ikke står i tilsvarende slemme situationer, som ham selv. Han tænker, at børn og unge, som har det meget svært, måske altid vil være “helt væk på stoffer”, eller at man “ville kunne se det på dem”. Den unge bliver derfor forbavset, da han hører, at

nogle af de børn og unge, som han har mødt og set i Joannahuset, også er børn og unge, som har erfaring med at sove på gaden. Den unge rykker helt frem i sædet, da jeg siger: “Det er faktisk hvert tredje barn eller ung, som kommer i Joannahuset, som lever i en form for hjemløshed”. “Hver tredje”, gentager den unge med en tone, der afslører hans forundring, og jeg fortsætter: “Ja, og der har været over 300 børn og unge i Joannahuset, så det vil jo sige, at vi taler om mere end 100 børn og unge”.

Jeg fortæller den unge om Tilbageblikket og spørger ham, om han vil se nogle af de tidligere udgivelser. “Kan du hente dem nu”, spørger den unge. Jeg svarer ja

og småløber nærmest ud i stuen, hvor jeg henter begge eksemplarer af Tilbageblikket. Et, der kigger tilbage på Joannahusets første halve år, og et, der kigger tilbage på Joannahusets første år. Den unge er fuldt fokuseret, da jeg viser ham den første udgave. Han spørger, næsten utålmodigt: "Hvor er der noget af det, de unge siger?". Jeg bladrer om til den bagerste artikel i den første udgivelse: "Vi var de underdanige damer". Hans øjne glider hurtigt ned over teksten, og den unge sætter hurtigt pegefingeren under teksten: "Kate måtte sofasurfe i næsten fire måneder" og udbryder: "Fire måneder! Det er lang tid! Jeg var på gaden i 21 dage. Det var lang tid. Men fire måneder. Det er alt for lang tid". Vi fortsætter samtalen, og jeg kan mærke, at den unge har fået kastet et nyt lys på hans situation.

Den unge siger, at han nu slet ikke forstår, hvorfor systemet ikke har kunnet hjælpe ham bedre, for hvis han ikke er den første, så ved de jo, at nogle børn og unge kan ende i så svære livssituationer, at de er på gaden – og så må de jo være i stand til at hjælpe.

Den unge får begge udgivelser med hjem, og jeg takker ham for at give mig en vigtig fornyet opmærksomhed på, at vi mennesker sjældent deler vores egne værste kriser. Samtidig er jeg endnu en gang blevet bekræftet i, hvor vigtigt det er, at vi styrker fællesskabet i Joannahuset, så også den unge ved, at her er man én af de få, som der er mange af.

JOANNAHUSET HAR I TO ÅR SAT ORD, BILLEDER, TAL OG GRAFER PÅ ALT DET, VI OPLEVER I HUSET

Den 15. august 2020 åbnede Joannahuset dørene, og siden da har vi brugt mange ressourcer på at dokumentere de oplevelser og erfaringer, vi indhenter døgnet rundt i Joannahuset. Vi dokumenterer af flere årsager:

Overordnet skaber vores dokumentation et grundlag for, at Joannahuset kan udvikle et krisecenter, som er tilpasset efter det enkelte barn og unge, og hvor det ikke er børn og unge, som skal tilpasse sig Joannahuset.

Dernæst dokumenterer vi for at:

- Beskrive målgruppen for krisecentre, herunder karakteristik, behov, håb og drømme.
- Få blik for emner og temaer, som kan være relevante at opkvalificere fagligt i eksempelvis rådgivningen (eksempelvis hvis vi kan se, at vi i en periode ser flere med selvmordstanker, kan det være relevant med en temadag for de ansatte om dette.)

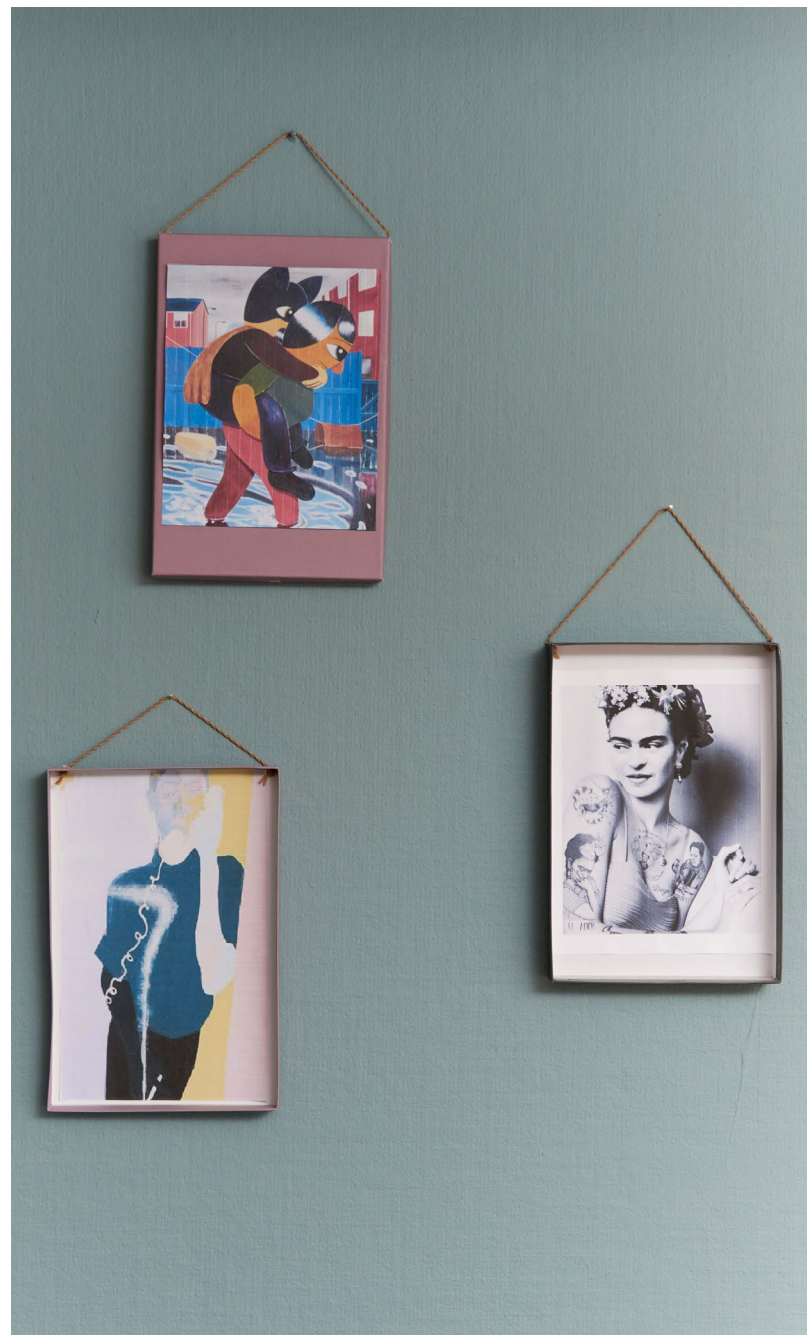
- Undersøge, hvor langt vi når ud med vores kommunikation ved at registrere, hvor børn og unge hører om Joannahuset fra.
- Dokumentere målopfyldelesgraden på de ønskede målsætninger fremsat i diverse projektbeskrivelser, herunder projektbeskrivelsen til Socialstyrelsen.

I vores dokumentation er vi også optaget af, hvordan vi kan bidrage til et mere nuanceret syn på de

sværere livssituationer, som børn og unge står i. Vi forsøger derfor også at udvikle måder, hvorpå vi både kan dokumentere særlige sårbarheder og styrkepotentialerne i disse sårbarheder blandt børn og unge i den fase, hvor de selv – alene eller sammen med en anden – rækker ud efter hjælp i Joannahuset.

Sådan dokumenterer vi

Et døgnåbent hus alle årets dage giver mange indsigter og oplevelser, der kan dokumenteres. Til at starte med var vi optaget af at få afklaret og indsnævret fokus for dokumentationen. Dernæst valgte vi at bruge tid på at undersøge, hvordan børn og unge ville gøre brug af huset for bedre at kunne vurdere, hvordan og hvornår forskellige indsigter ville være mulige at indsamle og registrere.

Læs mere om udviklingen af brugerregistreringen fra Tilbageblikket: "Vi er børn, og vi har hver vores egen stemme", 2021.

Brugerregistrering

Vi valgte at opdele brugerregistreringen i to faser: En eksplorativ fase på to måneder, hvor vi deskriptivt beskrev alle henvendelser fra børn og unge. Det gjorde vi, da vi først havde brug for at lære, hvordan børn og unge ville gøre brug af huset for på den baggrund at kunne vurdere, hvornår vi kunne lave de rette nedslag: Hvad ville vi vide allerede ved første møde med det enkelte barn og den unge, og hvad ville vi først vide senere?

På baggrund af dataindsamlingen i fase 1 udarbejdede vi efterfølgende tre registreringsskemaer, som er den dokumentationsform, vi anvender i dag, og som bliver udfoldet i det følgende afsnit.

Brugerregistreringens to faser er illustreret med to figurer på side 7.

Dokumentationsformen

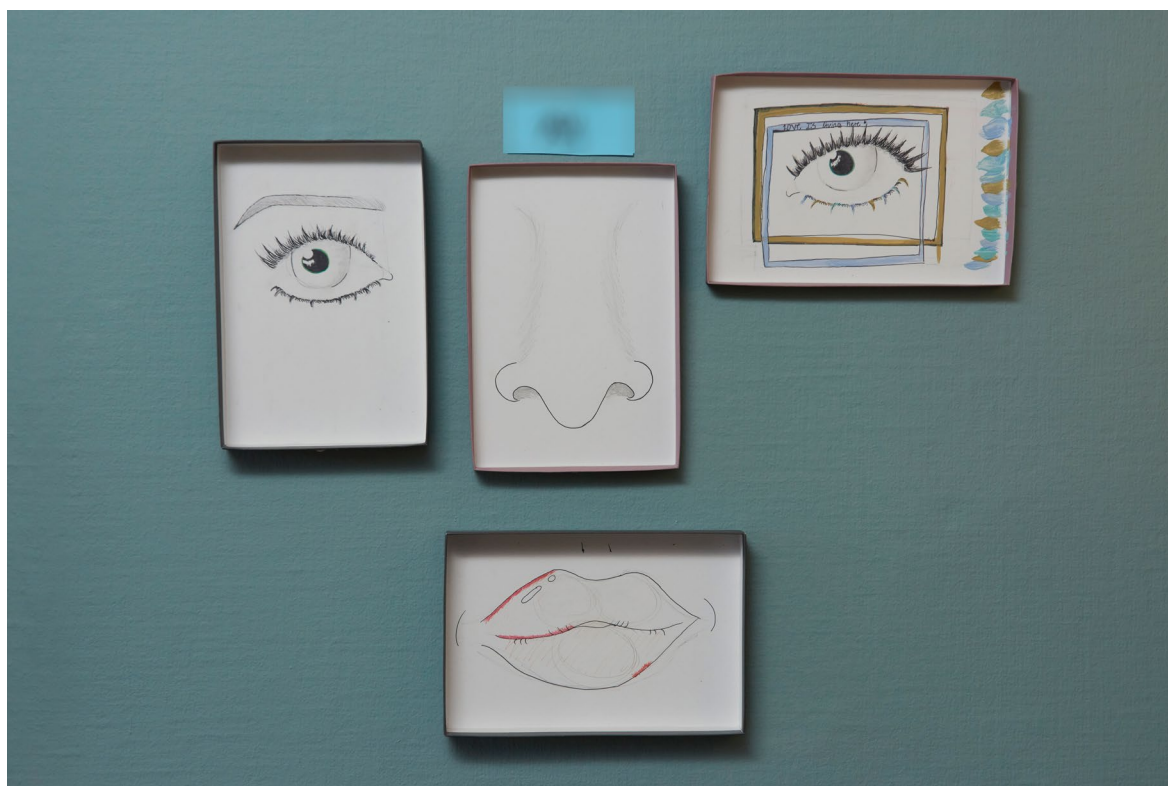
I den første dokumentationsfase oplevede vi, at det ikke er alle børn og unge, der ved første telefoniske eller fysiske henvendelse ønsker rådgivning. Det betød, at vi naturligvis

ikke vidste meget om barnet eller den unge. Samtidig erfarede vi, at rådgivningen kan strække sig over længere tid og involvere forskellige rådgivere på forskellige dage. Det kræver, at dokumentationsformen er fleksibel, så én rådgiver kan udfylde dele af dokumentationsskemaet den ene dag, og den anden rådgiver kan udfylde resten en anden dag.

Vi har derfor opdelt dokumentationen børn og unges brug af huset i tre dele:

1. Modtagelse
2. Samtale/rådgivning
3. Afslutning

Det ville være mod Joannahusets værdier "åbenhed" og "helle" at møde børn og unge med en spørgeguide, når de ankommer til Joannahuset. Det sker derfor, når det passer naturligt ind i et forløb: På bagkant af modtagelsen, rådgivningen, den uformelle samtale og ved afslutning af et forløb – såfremt barnet eller den unge giver samtykke til dataindsamlingen. Denne vidensindsamling er et vigtigt stykke arbejde for, at vi, både Joannahuset og omverdenen, kan blive klogere på behovet for et krisecenter for børn og unge.

FIGUR 1: BRUGERREGISTRERING – FORLØBET OG DATAGRUNDLAGET FOR DE TO FASER

FØRSTE DATAINDSAMLINGSFASE

15. august 2020 – 14. oktober 2020

Form: Eksplorativ med åbne spørgsmål

39 fysiske henvendelser fra børn og unge

- Henvendelsesform (telefon, fysisk, med eller uden ledsager)
- Baggrundsoplysninger (alder, køn, hjemmekommune)
- Problemstilling
- Efterspørgsel

ANDEN DATAINDSAMLINGSFASE

15. oktober 2020 – 14. august 2022

Form: Tre nedslag: Modtagelse-, samtale og afslutningsskema

322 fysiske henvendelser fra børn og unge

1. Modtagelseskema: Når vi møder et barn eller unge for første gang

Beskrivelse af henvendelsen:

- Henvendelsesform: Telefon/fysisk, alene/ ledsaget, anonym/ikke anonym
- Kommunikation: Hvordan barnet/den unge fik viden om Joannahuset

Viden om barnet eller den unge:

- Baggrundsoplysninger: Køn, alder, kommune/region
- Andet: Er barn/ung påvirket (f.eks. alkohol eller stoffer) ved modtagelse

Barnet eller den unges ønsker:

- Efterspørgsel: F.eks. mad og drikke, kontakt til kommune, anbringelse
- Næste skridt: F.eks. rådgivning, husly, overveje, om Joannahuset er det rette

2. Samtaleskema: Når vi har talt/rådgivet et barn eller unge for første gang

Barnet eller den unges aktuelle situation:

- 1) Bopæl: hjemløshed, anbragt mv.
- 2) Familiært: misbrug, vold, omsorgssvigt mv.
- 3) Personligt: kriminalitet, selvskade mv.
- Styrkepotentialer hos den unge: F.eks. handlekraftig, selvindsigt mv.

Historik:

- Hvorvidt og hvor barnet/den unge har opsøgt hjælp før
- Eventuel sagshistorik i kommunen

Barnet eller den unges forløb i Joannahuset:

- Anonym/ikke anonym, registrering af benyttet tilbud i Joannahuset hidtil
- Næste skridt: F.eks. rådgivning, husly, overveje, om Joannahuset er det rette

3. Afslutningsskema: Når et barn eller unge afslutter sit forløb i Joannahuset

- Status: Årsag til afslutning, forløbslængde, anonymitet, benyttet tilbud i Joannahuset
- Rådgivning: Blev der underrettet, klaget, brobygget eller andet?
- Husly: Erfaringer med indhentning af samtykke i forbindelse med husly
- Omsorg: Deltagelse i aktiviteter i huset

FIGUR 2: BRUGEREVALUERING

PERIODE	METODE	BESVARELSER
15. april 2022 – 14. august 2022	Spørgeskema	71 fysiske henvendelser, heraf har 66 modtaget rådgivning
April 2022	Kvalitative interviews	6 kvalitative interviews af børn og unge

SÅDAN SIKRER VI BØRN OG UNGES STEMME I JOANNAHUSET

Børn og unge i Joannahuset er ikke blot "brugere" eller "modtagere" af Joannahusets "ydelser". Vi arbejder også sammen med børn og unge på, at de skal have en stemme både i og udenfor Joannahuset. En mulighed for at være aktører i eget liv og som medborgere.

Men hvordan kan børn og unge være medskabere af Joannahuset – både det aktuelle hus og fremtidens Joannahus?

Det er et spørgsmål, som har og fortsat fylder meget i Joannahuset. Vi har ikke det endelige svar, men vi er på vej, da vi aktuelt undersøger, hvordan vi kan tilnærme os børn og unges perspektiver. Det gør vi ved at søsætte og afprøve forskellige involverende og demokratiske processer:

Trivselsvandring

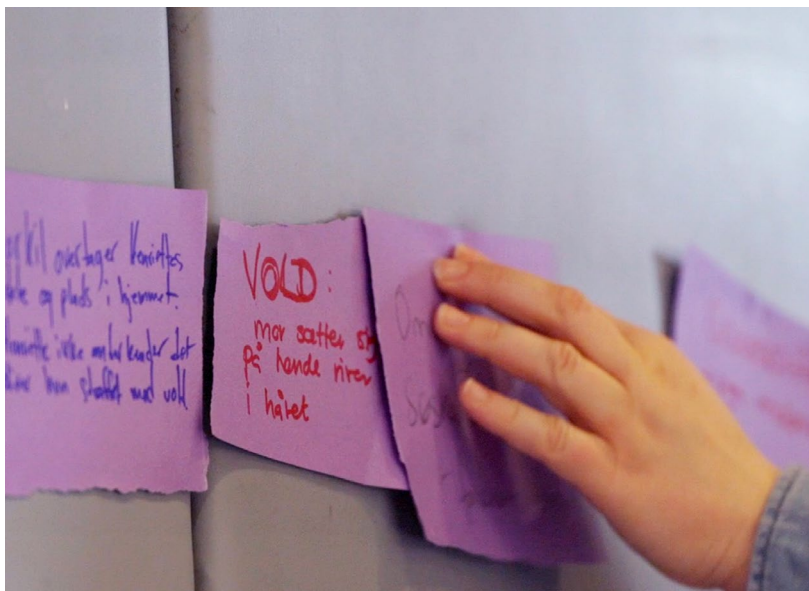
Sammen med et eller flere børn og unge går vi en tur gennem hele huset. De kan også vælge at gå alene med en voksen eller med en eller flere

unge fra huset. Inden de begynder vandringen, får de et kort over huset, hvor der er tilknyttet nogle spørgsmål om, hvordan de oplever de forskellige rum.

På kortet er der otte steder, hvor de skal stoppe op undervejs. På hvert stop er det meningen, at barnet/den unge skal tænke over, hvordan det føles at være i rummet. Er det trygt, utrygt, uhyggeligt, mangelfuldt eller andet? Er det godt nok, som det er, eller har de forslag til, hvordan det kunne blive bedre og rarere for børn og unge at være i rummet. Svarene bliver samlet og brugt til den videre udvikling af Joannahuset.

Brugerevaluering med indbygget klageadgang

Da vi særligt ønsker at blive klogere på børn og unges oplevelse af deres første samtale i Joannahuset, bliver alle børn og unge, som fysisk er i Joannahuset, efter deres første samtale tilbudt at være med i brugerevalueringen.

Evalueringen består af:

1. Dokumentationsspørgsmål, som skal bruges til at afrapportere, hvorvidt rådgivningen har den effekt for børn og unge, som vi har beskrevet i puljeansøgningen til Socialstyrelsen.
2. Tematiske spørgsmål, som skal bruges til intern læring for at understøtte udvikling af Joannahusets tilbud og tilgang til målgrupperne.

Brugerevalueringen skal også gøre en forskel for det enkelte barn og unges udbytte af den aktuelle rådgivning. Det gøres på to måder:

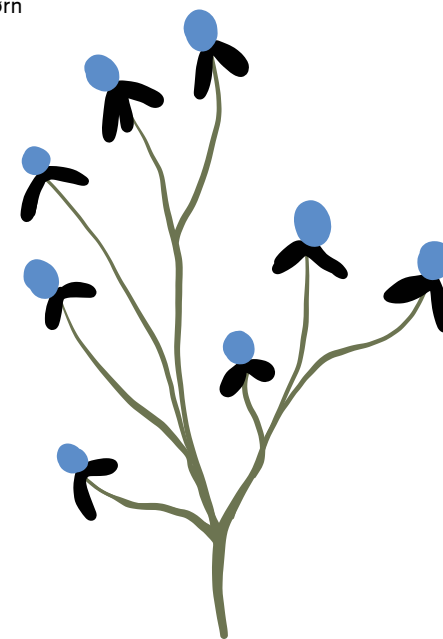
- Sikre sig, at alle børn og unge har fået formidlet deres ret til anonymitet samt Joannahusets tavsheds- og skærpet underretningspligt vha. kontrolspørgsmål.
- Øge det enkelte barn eller unges handlemuligheder ved at formidle klageadgange og alternativer til Joannahuset, når barnet eller den unge har svaret, at den aktuelle rådgivning ikke har været tilfredsstillende.

Interview af børn og unge

Vi har løbende gjort brug af kvalitative interviews af børn og unge til forskellige formål. Generelt indgår kvalitative interviews som en evalueringsform for blandt andet at undersøge sammenhængen mellem rådgivningspraksis og børnenes og de unges behov. Men vi bruger også kvalitative interviews til at tilnærme os børneungeperspektiver på dele af vores udviklingsarbejde. Eksempelvis har vi foretaget interviews for at afdække, hvornår børn og unge ønsker at blive involveret i udviklingen af Joannahuset og spore os ind på potentielle udfordringer og muligheder, som børn og unge oplever, at der er i dag. Disse indsigter skal bruges til at understøtte skabelse af deltagelsesmuligheder og sikre meningsfuld deltagelse for børn og unge i udviklingsarbejdet.

Fremtidsværksted

Vi har afholdt et værksted, hvor børn og unge gennem en kreativ proces fandt frem til seks kerneelementer, som er afgørende for et krisecenter for børn og unge. De unge byggede deres drømmescenarie for hvert element og præsenterede det efterfølgende til forskellige nøglepersoner i Joannahuset. Drømmescenariet bliver nu taget med i videreudviklingen af Joannahusets nuværende og fremtidige organisering og konceptualisering.

DATAFUNDAMENTET FOR TILBAGEBLIKKET

I dette Tilbageblik fokuseres der på tre temaer, som bygger på forskellige datagrundlag:

TEMA 1

Hvorfor retshjælp og ikke bare rådgivning?

Temaet er baseret på et medarbejderinterview og et interview af en ung. Derudover er der brugt casebeskrivelser, som er udformet på baggrund af den interviewede medarbejders erfaring.

TEMA 2

Børn og unge, som lever i forskellige former for hjemløshed

Temaets første artikel tager afsæt i datasættet fra den løbende brugerregistrering samt anonymiseret casehistorier udformet med afsæt i medarbejderne fra Joannahusets erfaringer. Citater i artikel to er udtaget fra videooptagelser fra debatter, som Joannahuset afviklede på Folkemødet 2022.

TEMA 3

Skal børn og unge have selvstændig ret til at tage ophold på et krisecenter?

Artikel et er baseret på logbogsnotater fra de tre medarbejdere, som var med i Tyskland. Derudover er de faktuelle beskrivelser blevet krydstjekket med skriftligt materiale fra Basis og Woge selv. Data, som er frembragt i artikel to, er primært indhentet fra den løbende brugerregistrering, som er foretaget af medarbejderne i Joannahuset. Dernæst refereres der til flere nyhedsartikler fra foråret 2022. Artikel tre er et uddrag fra en debat afholdt af Joannahuset på Folkemødet 2022, hvor citater er udtaget fra videooptagelser af debatten.

Anonymisering

Alle kvalitative beskrivelser og kvantitative data vedrørende børn og unge, som formidles i dette Tilbageblik, er anonymiseret eller pseudonymiseret – på nær de to fortællinger af og om Daniel og Ida, som var med på Folkemødet i 2022 : samt citater fra Michaela. Det betyder, at udover de tre, Daniel, Ida og Michaela, er der ingen andre børn og unge, som optræder med deres rigtige navn. Af og til vil der være fortællinger, som er sløret yderligere ved at være en kombination af flere fortællinger i én. Citater, der optræder i Tilbageblikket, kan være redigeret af hensyn til læsbarheden. I Tilbageblikket er der hovedsageligt lagt vægt på de 361 børn og unge, som fysisk har været i Joannahuset.

Kernebegreber

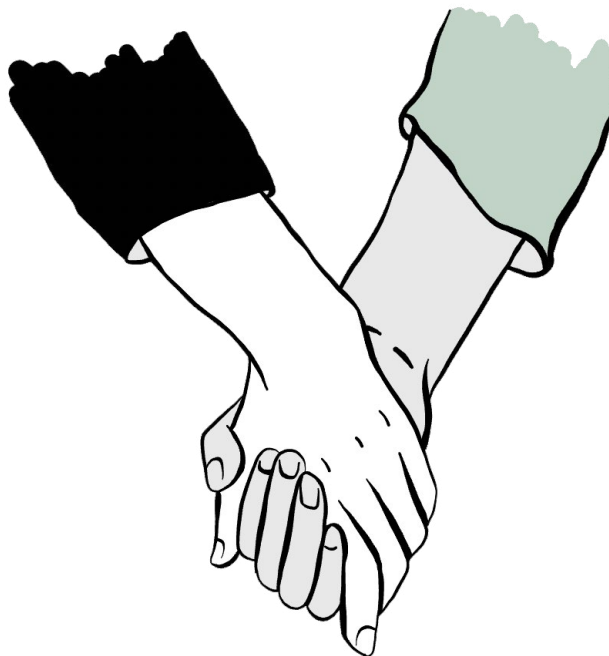
Når vi nævner "omsorg", "rettighedsbaseret rådgivning", "retshjælp", "rettighedsbaseret bisidning" "brobygning" og "husly", er der tale om de indsatser, som Joannahuset tilbyder. Aktuelt arbejder vi ud fra de definitioner, som beskrives på næste side. De er dog fortsat under udvikling.

OMSORG

Omsorg i Joannahuset rummer flere ting og kan tage sig forskelligt ud alt efter, hvad barnet og den unge har brug for. Det kan være at få et måltid mad, komme i bad, få vasket tøj, få tøj eller toileting, få en pause, at tale med en frivillig, en ansat eller en anden ung i huset. Vi er optaget af at udvikle vores omsorgsmetode og er derfor fortsat nysgerrige på, hvad omsorg indbefatter.

RETTIGHEDSBASERET RÅDGIVNING

Joannahusets rådgivning er funderet i et empowerment perspektiv, hvor det er et centralt mål for rådgivningen at styrke børns og unges handlekompetencer ved, at de bliver mere afklarede bl.a. omkring, hvilke juridiske handlemuligheder de har og konsekvenserne heraf. I rådgivningen går vi ved siden af barnet eller den unge på den sti, som barnet eller den unge beslutter sig for at gå på. Det betyder, at rådgiveren aldrig kan eller vil afgøre, hvad der er den bedste vej for barnet eller den unge. Rådgiveren kan vise de mulige stier og sammen med barnet eller den unge betragte dem.

RETTIGHEDSBASERET BISIDNING

Joannahuset bisidder børn og unge på forskellige tidspunkter alt efter, hvornår barnet eller den unge selv ønsker, at Joannahuset bistår dem i processen, hvor deres sociale sag behandles af den respektive kommune.

HUSLY

Husly i Joannahuset indebærer, at en ung mellem 14-17 år har fået samtykke fra forældremyndighedsindehaver til at overnatte på et værelse i Joannahuset i op til syv dage. Det ansatte personale indskrifter unge i husly ud fra en socialfaglig vurdering med følgende kriterier: Den unge er i en krisesituation; f.eks. hvor den unge akut er gået hjemmefra, akut taget fra sit anbringelsessted eller er smidt ud. Joannahuset vurderer, at opholdet kan bidrage til at stabilisere den unges akutte situation og på sigt bidrage til en forandring.

RETSHJÆLP

I Joannahuset tilbyder vi børn og unge retshjælp. Det indebærer blandt andet, at barnet eller den unge støttes i at klage, anmode om og gennemgå aktindsigt og indgive ansøgninger. Retshjælp vil ofte indgå i længere rådgivningsforløb og omhandler juridiske problemstillinger. Den rådgivningsansvarlige i huset er socialrådgiver og børnejurist og har således viden og kompetencer, som de andre rådgivere kan trække på og sparre med.

BROBYGNING

Brobygning er én af Joannahusets grundværdier. Det er altid relevant at tænke brobygning ind i et rådgivningsforløb, og det kan f.eks. være til kommunen, psykiatrien, psykolog, herberger, NGO'er, myndigheder, netværk o.l. Brobygningen foregår ved, at rådgiveren hjælper med at tage kontakt og rådgive i forhold til relevante kontaktmuligheder. Og helt konkret følger vi den unge til samtale de pågældende steder.

UDVALGTE NØGLETAL OG BETRAGTNINGER EFTER DE FØRSTE 2 ÅR

I dette års Tilbageblik udfolder vi tre udvalgte temaer, som vi har været særligt optaget af i det forgangne år. Vi kigger tilbage på enkelte udvalgte begivenheder og zoomer ind på konkrete historier fra nogle af de børn og unge, som har været i Joannahuset. Det er ikke et udtømt billede af, hvad der er sket siden sidste Tilbageblik, som vi udgav i 2021.

Oplysningerne er udelukkende baseret på de 361 fysiske henvendelser. Foruden de fysiske henvendelser har 83 børn og unge udelukkende taget telefonisk kontakt til Joannahuset, og 24 pårørende eller professionelle har ringet vedrørende et barn eller en ung, som vi efterfølgende ikke har set fysisk i Joannahuset. Data er primært trukket fra modtagelse- og samtalskemaerne.

361

børn og unge har været i Joannahuset. For første år var det 177 og andet år 184. For begge år gælder det, at det er hver anden dag, at et nyt barn eller ung fysisk opsøger Joannahuset.

298

af de 361 har eller har haft et kortere eller længere rådgivningsforløb. Det svarer til 83%, hvilket er den samme procentvise fordeling sammenlignet med det første år.

45

forskellige kommuner på tværs af landets fem regioner kommer de 361 børn og unge fra. Det er 16 kommuner mere end det første år.

67%

af de 361 børn og unge er mellem 15-17 år, hvilket gør det til den største aldersgruppe blandt alle henvendelser. Sidste år udgjorde børn og unge mellem 15-17 år også 67% af alle fysiske henvendelser til Joannahuset.

64%

af de 361 børn og unge, som er kommet i Joannahuset, er piger. Det er et fald i forhold til sidste år, hvor det var 70%.

46%

af de 298 børn og unge, som har haft et rådgivningsforløb, har fortalt, at de er udsat for psykisk eller fysisk vold. Det gør vold til den hyppigste forekommende problemstilling.

109

børn og unge lever i en form for hjemløshed. Det svarer til omkring hver tredje af alle 361 henvendelser og mere end hver tredje af alle 298 rådgivningsforløb.

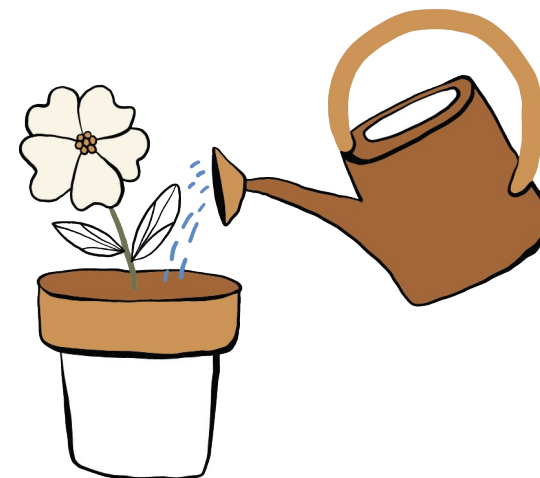
BØRN OG UNGES VEJE I JOANNAHUSET – FORTALT I TAL

RETTIGHEDSBASERET RÅDGIVNING

298 børn og unge ud af de 361, som fysisk har været i huset, har haft et rådgivningsforløb, hvor de er blevet oplyst om deres rettigheder og har fået støtte til at gøre brug af dem. Eksempelvis har det for 87 børn og unge betydet, at de er blevet støttet i at udarbejde en underretning, 59 børn og unge har fået støtte i at ansøge om anbringelse, og 19 børn og unge har fået støtte til at klage over en afgørelse.

Børn og unge bruger Joannahuset alt fra én enkelt rådgivning til længere rådgivningsforløb, der strækker sig over flere måneder. Vi registrerer allerede efter den første rådgivningssamtale, hvorfor de før angivende tal kan være højere.

OMSORG

60 børn og unge har alene opsøgt Joannahuset for at få omsorg: en pause (53 børn og unge) mad og drikke (37 børn og unge), varme (25 børn og unge) toiletting (4 børn og unge). 100 andre børn og unge har efterspurgt omsorg samt rådgivning, bisidning, brobygning og/eller husly.

RETTIGHEDSBASERET BISIDNING

56 børn og unge har i anden fase (fra 15. oktober 2020) haft en af Joannahusets rådgivere med som bisidder til møde med deres sagsbehandler. I enkelte tilfælde har det været til et enkelt møde, men i de fleste tilfælde, hvor barnet eller den unge har et længerevarende rådgivningsforløb i Joannahuset, har barnet eller den unge ønsket rådgiverens deltagelse som bisidder ved flere møder med sagsbehandler.

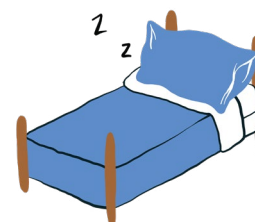

- **Alle dage siden Joannahuset åbnede** 15. august 2020, har der i løbet af et døgn været et barn eller en ung i Joannahuset
- **Hver anden dag** kommer der fysisk et nyt barn eller ung i Joannahuset for første gang
- **En gang om ugen** får en ny ung mellem 14-17 år husly

AKUT HUSLY

96

børn og unge har fået akut husly siden 22. december 2020, hvor Joannahuset fik godkendelse til at tilbyde husly. I 17 tilfælde er det endt med en anbringelse, og 5 har fået en aflastningsordning.

29

unge måtte, efter at de havde fået husly i Joannahuset, tage tilbage til deres forældre eller anbringelsessted. I 5 af de 29 tilfælde er den unge taget hjem til den anden forældre end den, som de boede hos oprindeligt.

25

unge har, efter at de har fået husly i Joannahuset i de maksimale 7 dage, måttet finde en anden midlertidig overnatningsmulighed. Af den gruppe er 23 fortsat i et rådgivningsforløb. Af de 23 børn og unge er der, indtil videre, 2 som er kommet i egen bolig og 6 som er blevet anbragt senere i rådgivningsforløbet.

MIT BEDSTE MINDE FRA MIN TID I JOANNAHUSET

**"DENGANG JEG
FANDT UD AF, AT EN
AF NATTEVAGTERNE
ER FORELSKET I
RASMUS BROHAVE :)"**

UNG, 17 ÅR

**"IS OG BASKET I
SOLEN MED EN
AF DE UNGE"**

FRIVILLIG

**"FØRSTE GANG I MIT
LIV HAR JEG FÅET
FØLELSEN AF, AT
FOLK HOLDER AF ÉN"**

UNG, 17 ÅR

**"SÅ MEGET HÅB I DE
UNGE PÅ TRODS AF SÅ
MEGET MODGANG"**

FRIVILLIG, 34 ÅR

**"JEG HAR FÅET
MANGE GODE
VENNER"**

UNG

**"EN TUR TIL DEN BLÅ PLANET MED
EN UNG, HVOR VI FIK LOV TIL AT
KOMME BAG KULISSENE OG SE
OCEAN-TANKEN BAG-/OPPEFRA.
DERUDOVER "ADOPTEREDE"
VI EN LILLE ROKKEBAMSE"**

FRIVILLIG, 26 ÅR

**"VI SAD I ET LANGT
OVERLAP, OG DA VI KOM
UD IGEN, HAVDE TO UNGE
LAVET PANDEKAGER TIL
HELE HUSET"**

ANSAT

**"MIG OG EN FRIVILLIG
VAR PÅ DEN BLÅ
PLANET, OG JEG FIK
LOV TIL AT RØRE VED EN
HAJ OG EN ROKKE"**

UNG, 14 ÅR

"JOANNAHUSETS RETTIGHEDS-BASEREDE RÅDGIVNING HVILER PÅ ET FUNDAMENT OM, AT BØRN OG UNGE SKAL KENDE DERES RETTIGHEDER"

MARIE SKOVGAARD

er uddannet socialrådgiver og jurist – og er ansvarlig for Joannahusets rettighedsbaserede rådgivning. Marie har siden, hun var ganske ung, arbejdet for børn og unges rettigheder. Hun beskriver sig selv som et socialt indigneret menneske, der kæmper for social retfærdighed. Som 11-årig var hun sammen med andre børn og unge med til at starte organisationen børnemagt, der ikke handlede om al magt til børn, men om at sikre børn flere rettigheder og mere medbestemmelse i eget liv, på skolen og i samfundet generelt. De arbejdede bl.a. for at få et børnehus, som børn selv skulle drive uden voksnes hjælp, hvilket også lykkedes.

Marie færdiggjorde i en alder af 23 år socialrådgiveruddannelsen, hvorefter hun med det samme blev ansat i en familieafdeling i en kommune. Siden da har Marie arbejdet i bl.a. Børns Vilkår og i Den Sociale Døgnvagt i Københavns Kommune. Marie er en af medstifterne af Joannahuset og har været en del af husets bestyrelse siden 2017, og i starten af august 2020 blev hun ansat i Joannahuset som jurist.

11-ÅRIGE MARIE SKOVGAARD I KAMP FOR BØRNS RETTIGHEDER

"Flere undersøgelser, som berører børn og unges viden om rettigheder viser, at det sociale system har meget svært ved at imødekomme de tanker og den beslutning, man politisk har taget om, at børn og unge skal have flere rettigheder i sagsbehandlingen. Senest er der kommet en undersøgelse fra Ankestyrelsen, og den viser, at børn og unge slet ikke indrages i det omfang, som det er politisk besluttet, at de skal. Der bliver ikke afholdt lovpligtige børnesamtaler, der bliver ikke lavet de opfølgninger, der skal, de unge er ikke informeret om retten til at have en bisidder – og hvis jeg kigger mere generelt på det, så

viser UNICEFs undersøgelser på børneområdet også, at børn og unge generelt ved mindre om de rettigheder, der følger af børnekonventionen, end de gjorde for 10 år siden. Børn og unge får i lovgivningen flere rettigheder, og der er mere fokus på børn og unges rettigheder – men hvis vi kigger ud i virkeligheden, så ved børn og unge mindre om rettigheder, og voksne har svært ved at overholde de rettigheder, børn og unge har. Derfor er det vigtigt, at der findes et sted som Joannahuset, hvor vi i vores rådgivning har rettighedsfokus, og hvor vi kan hjælpe børn og unge med at bruge de rettigheder, som de har."

1

Oplevelser fra Joannahusets rettighedsbaserede rådgivning

NÅR DU KLART UDTRYKKER, DU ER UENIG OG IKKE SAMTYKKER, HAR DU KLAGET

Joannahuset bliver en dag kontaktet af Nikoline, da hun er ca. 17 1/2 år. Nikoline er tidligere anbragt og nu hjemgivet, men hun oplever ikke, at det går godt med at bo derhjemme, da der er mange konflikter i hjemmet. Nikoline lever derfor meget af tiden på gaden eller overnatter hos tilfældige mennesker.

Da hun kontakter Joannahuset, bliver der startet et rådgivningsforløb, hvor Joannahuset får et indblik i hendes fortælling. Nikoline fortæller bl.a., at årsagen til, at hun blev hjemgivet, ikke var grundet et ønske, hun selv havde, men var, fordi relationen mellem hende og pædagogerne var konfliktfyldt.

Hvis Nikoline havde kendt sine rettigheder, kunne meget være anderledes

Da Marie Skovgaard, der er ansvarlig for Joannahusets rettighedsbaserede rådgivning, taler med Nikoline, spørger Marie bl.a. ind til, hvad det er for ønsker, Nikoline har i forhold til hendes generelle situation. I løbet af samtalen erkender Marie, at nøglen til løsningen af pigens situation måske ligger i det møde, hvor sagsbehandleren beslutter at hjemgive Nikoline, og Nikoline i den forbindelse siger, at det samtykker hun ikke til. På det tidspunkt burde sagsbehandleren have sagt: "Så du er uenig i den beslutning, vi har truffet. Jeg forstår det faktisk, som om du klager over beslutningen". Hvis sagsbehandleren havde taget højde for

Nikolines ret, eller Nikoline havde kendt til de rettigheder, der følger med at klage, så havde kommunen ikke kunnet hjemgive Nikoline, inden klagen var færdigbehandlet – og det vil sige, at kommunen først skal kigge på, om det var den rigtige beslutning, de traf. Mener de det, skal de videresende barnets klage til Ankestyrelsen, som behandler klagen. Men i det her tilfælde bliver Nikoline hjemgivet. Ikke fordi anbringelsesgrundlaget ikke er til stede, men fordi det anbringelsessted, man har valgt, ikke kan arbejde med den problematik, som Nikoline har.

Nikoline retter sammen med Joannahuset henvendelse til kommunen, hvor Joannahuset og Nikoline fremhæver, at det tydeligt fremgår af sagsakterne, at Nikoline var utilfreds med afgørelsen om hjemsendelse, og kommunen derfor burde have behandlet Nikolines manglende samtykke som en klage. Det er kommunen umiddelbart ikke enig i. De vil undersøge sagen, men vender aldrig tilbage. Nikoline henvender sig, sammen med Joannahuset, til borgerrådgiveren i kommunen, hvor de fortæller om Nikolines situation og samtidig deler referatet fra Nikolines møde med kommunen. Borgerrådgiveren henvender sig til forvaltningen, og kort tid efter bliver Nikoline indkaldt til et møde, hvor de anerkender, at Nikoline bør være anbragt, og hun bliver kort tid efter genanbragt.

Joannahusets rådgivning adskiller sig på mange punkter fra andre af de rådgivninger, som børn og unge tilbydes. Joannahusets rådgivning er et fysisk sted, som har åbent døgnet rundt, året rundt, så børn og unge kan komme direkte ind fra gaden og få rettighedsbaseret rådgivning dag og nat. Hvis et barn eksempelvis er ked af at bo derhjemme og fortæller om de følelser, tanker, drømme og ønsker, der er knyttet til det – så taler rådgiverne selvfølgelig med dem om det, men rådgiverne fortæller også børnene, hvad det betyder at henvende sig til kommunen, hvad det er for nogle processer, der bliver sat i gang, og hvilke rettigheder børnene har. Og det er anderledes, end hvis barnet henvender sig til andre steder, hvor børn og unge kan få rådgivning.

Der findes også andre gode og vigtige rådgivningstilbud til børn og unge i udsatte situationer:

Børnetelefonen er en anonym telefonrådgivning, som har døgnåbent året rundt. Hvis barnet eller den unge er parat til at opgive sin anonymitet og vil i kontakt med kommunen, tilbyder Børns Vilkår, der driver Børnetelefonen, en professionel bisidder, der hovedsageligt bisidder barnet eller den unge til møder. To andre muligheder for rådgivning til børn og unge er eksempelvis

Headspace og kommunernes anonyme rådgivning, hvor børn og unge kan henvende sig indenfor nogle begrænsede åbningstider. Andre rådgivningsinstanser til børn og unge er også ofte knyttet til de mere emotionelle aspekter. Det kan være landsforeningen for spiseforstyrrelser, som taler direkte ind i den konkrete problematik.

Det betyder, at Joannahuset lige nu er den eneste fysiske rådgivning til børn og unge, der har åbent 24 timer i døgnet, med et rettighedsfokus, og som har rådgivning og retshjælp i længere forløb.

Hvad betyder det for de børn og unge, der kommer i Joannahuset? Det har Marie Skovgaard også et bud på:

”Jeg tror på, at det styrker børn og unges handlekompetencer og gør dem mere kompetente i forhold til at navigere og handle i de situationer og på de problemstillinger, som de står med. Jeg ser også, at det ændrer på positionerne – for eksempel i min rådgivning, hvor jeg ser barnet eller den unge blive styrket og løftet i forhold til at indgå og deltage i de sagsprocesser, som er i gang ved kommunerne. Og så tænker jeg

– og det viser undersøgelser også – at det betyder noget for børns selv-værd at have rettigheder.”

Der er ifølge Marie flere grunde til, at Joannahuset arbejder anderledes med rådgivning:

”Jeg har arbejdet som socialrådgiver i kommunal kontekst i mere end 15 år. Både som børnesagsbehandler og i Den Sociale Døgnvagt. Når jeg læste børnenes og de unges sager, kunne jeg se, at det, de havde ret til, fyldte meget lidt. Jeg kunne også høre børn og unge fortælle om møder med systemet, hvor de ikke blev hørt. Ikke havde mulighed for at deltage i de beslutninger, der blev truffet. Hvor de ikke vidste noget om helt basale ting, eksempelvis hvilke rettigheder og muligheder de havde, når de var uenige i at skulle flytte fra deres anbringelsessted. De var ikke blevet oplyst om deres mulighed for at klage og den opsættende virkning, som det havde. Så det var faktisk også i den periode, at jeg begyndte at læse jura, fordi jeg blev optaget af, hvad det er, juraen kan. Hvis man gerne vil arbejde stærkere med afsæt i børns rettigheder og også ud fra et empowerment perspektiv, hvor man tænker på, at børn og unge skal have styrket deres handlekraft, så handler det

om at give en rådgivning, hvor børn og unge bliver klædt på til at kunne handle på deres rettigheder. Altså være med til at give dem den handlekraft, de kan bruge i deres liv nu, men også senere i livet. Løfte børn og unges ressourcer og handlekraft.”

Marie var også med fra starten, da Børns Vilkår søsatte bisidderordningen 2008, hvor børn og unge kan få en professionel bisidder med til eksempelvis en børnesamtale i kommunen, i Statsforvaltningen (i dag kendt som Familieretshuset) eller Ankestyrelsen.

”Jeg har været med som bisidder sammen med børn og unge til møder, de har haft med kommunerne – altså siddet sammen med børn og unge og mødt systemet fra barnets side af bordet. Dengang var billedet det samme, som det desværre stadig er: at børn og unges rettigheder fylder meget lidt. Jeg tror ikke, at socialrådgiveren bevidst afholder børn og unge fra adgang til rettigheder, men at det nogle gange handler om, at socialrådgiverne ikke kender nok til børn og unges rettigheder. At socialrådgivere generelt ikke er særlig godt uddannet i jura, og at børns rettigheder ikke har en særlig vigtig plads, når man kommer

ud i en børne- og familieafdeling i kommunen.”

Det var også i sit arbejde i Børns Vilkårs bisidderordning, at Marie første gang talte med Jette, daglig leder af Joannahuset, om at etablere et børne-ungekrisecenter:

”Jeg var ansat som bisidder i Børns Vilkår, og vi havde en sag med en pige, der var gravid. Hun havde været igennem et langt tumultarisk forløb, hvor der havde været mange møder med kommunen – og pigen og kommunen havde meget forskellige perspektiver på, hvad der ville være godt for pigen. Hun var nu blevet anbragt af kommunen i en lejlighed, og Jette og jeg var ude at besøge hende. Jeg husker, at vi sidder ude i lejligheden og taler om, hvordan pigen kunne have fået noget hjælp tidligere. Hvis man havde givet pigen tag over hovedet og måske – i en tidlig rådgivning – kunne have styrket pigens mulighed for at kende sine rettigheder og blive hørt.

Det er første gang, vi taler om, at der mangler et børne-ungekrisecenter i Danmark. Så går der mange år, hvor vi ikke taler om det, men Jette slipper ikke ideen med et krisecenter til børn og unge, heldigvis.”

En god rådgiver skal være åben, venlig og kunne kommunikere med børn og unge

Som rådgiver i Joannahuset skal man ”oversætte” noget, der er meget fagligt og juridisk, til et sprog, som børn og unge kan forstå. Derfor har alle Joannahusets rådgivere en børnefaglig baggrund eller har uddannet sig til at kunne arbejde børnefagligt. Samtidig har Joannahuset et stort fokus på de menneskelige kompetencer. Evnen til at kunne tage varmt og venligt imod børn og unge og skabe et trygt rum. Sidst, men ikke mindst, skal man som rådgiver have en forståelse for jura og en interesse i at sætte sig ind i love og regler. Hvis man synes, det er for kompliceret for børn og unge at forholde sig til juridiske problemstillinger, eller at de er for sårbare til det, skal man ikke arbejde i Joannahusets rådgivning.

”Når man arbejder i Joannahusets rådgivning, skal man kunne se meningen i, at børn og unge skal være ordentligt klædt på til at kunne navigere i det, som mange vil sige er en voksenverden, men som i virkeligheden er børn og unges verden. Man skal have en forståelse for rettighedernes betydning, lyst til at sætte sig ind i juridiske problemstillinger og tilegne sig viden og forståelse. Så hvis man kun er optaget af det

psykologiske perspektiv, så skal man ikke være i Joannahusets rådgivning. Hvis man gerne vil beskytte børn og unge mod den meget voldsomme verden, som de lever i, så vil man heller ikke kunne være i Joannahusets rådgivning. I Joannahuset tror vi nemlig på, at netop det at inddrage børnene og de unge i deres egen sag og give dem et indblik i de muligheder og udfordringer, de står overfor, klæder dem på til livet – og på den måde ruste dem til de udfordringer, de møder. Så for at være rådgiver i Joannahusets rettighedsbaserede rådgivning, skal man have nogle menneskelige kompetencer, en interesse for det juridiske og en forståelse for det fundament, som Joannahuset arbejder ud fra, som handler om, at børn og unge skal kende til deres rettigheder og støttes til at gøre brug af dem,” fortæller Marie.

Det har fra starten i Joannahuset været princippet, at man ikke rådgiver alene, og at man altid har nogen, man kan række ud til. Samtidig var der, inden huset åbnede, en proces, hvor alle blev klædt på i forhold til viden om sagsbehandlings-

processer, der findes en jurahåndbog, og så har der altid været en åben linje til Marie og Joannahusets leder, Jette Wilhelmsen, hvis nogen af medarbejderne havde brug for sparring.

I Joannahusets rådgivning arbejder man meget visuelt. Ofte bliver der tegnet sammen med børnene og de unge, og der er også udviklet en lang række samtalekort. Kort, som beskriver processer og begreber, som er knyttet til det at have en sag hos kommunen. Det betyder, at man kan kombinere forklaringer med noget visuelt. Marie fortæller:

“Vi taler bl.a. om, hvordan man kan kommunikere en underretning i et børn-unge-sprog. Det er vigtigt at have et fagsprog, men når du skal tale med børn og unge om det, så skal det fagsprog moduleres til et forståeligt børne-unge-sprog. Det handler om at skabe et sprog, som børn og unge kan forstå og samtidig koble fagbegreber på, så når børnene og de unge møder forvaltningen, kan de også forstå det sprog, der tales i forvaltningen og navigere i det.”

Alt for mange børn og unge kender ikke deres rettigheder

Når man spørger Marie Skovgaard om børn og unge, der kommer til Joannahuset, kender deres rettigheder, er svaret klart nej. Og det er der efter hendes mening mange årsager til:

”Det handler i første omgang om nogle politiske valg og prioriteter. Man kan starte med at inkorporere børnekonventionen i dansk ret, som man har gjort i mange andre lande – også i Skandinavien. Danmark har kun ratificeret konventionen, men vi har ikke ligestillet børnekonventionen med anden national lov. Efter min mening skal alle børn kende de rettigheder, der følger af børnekonventionen. Derfor synes jeg også, at man skal have børns rettigheder som en del af Folkeskolens pensum.”

Marie er også meget optaget af, hvordan man kan klæde de professionelle socialarbejdere bedre på til at oplyse børn og unge om deres rettigheder og hjælpe dem, når de kommer i kontakt med systemet:

”Socialrådgiverne, der arbejder med børn og unge i udsatte situationer, skal kende lovgivningen og være uddannet til at tale med børn og unge om rettigheder i sagsbehandlingen.”

Lige nu arbejder Joannahusets rådgivning på at udvikle ”et samtalepapir om rettigheder”. Samtalepapiret skal bruges i Joannahusets rådgivning, men også tilbydes som et værktøj til socialrådgivere i kommunerne, der arbejder med børnesager. Det er dels et redskab, der i et børne- og ungevenligt sporg formidler de faglige begreber og juridiske termer, og dels en hjælp til rådgiveren i Joannahuset eller sagsbehandleren i kommunen til at huske på den viden om bl.a. rettigheder, som de skal give barnet, og hvordan de kan kommunikere det børnevenligt. På den måde forsøger Joannahusets rådgivning at arbejde på flere niveauer. Dels at børn og unge får en viden om deres rettigheder, og dels at professionelle – i og uden for Joannahuset – bliver klædt endnu bedre på til at kunne hjælpe børn og unge i eksempelvis et sagsbehandlingsforløb.

Marie Skovgaard har også gjort sig andre tanker om, hvordan man kan styrke børn og unges rettigheder:

”Man kan sænke alderen for, hvornår barnet kan udøve egen partstatus. Som udgangspunkt er det forældrene, der er børnenes partsrepræsentant. Det vil sige, at det er forældrene, der skal udøve rettigheder på barnets vegne, fordi forældrene ifølge lovgivningen er dem, der bedst kan tage vare på barnet. Det har man allerede ændret i nogle lovgivninger. For eksempel er det sådan på sundhedsområdet, at fra barnet er 15 år, er det barnet, der selvstændigt samtykker til behandling, og som har det sidste ord. Forældrene skal inddrages, men det er barnet, der har beslutningskompetencen. Indenfor socialområdet er det også sådan, at fra du er 15 år, har du partstatus, og retten til at udøve partstatus og forældrene har også partsrettigheder – og så har man på nogle områder sænket det til 12 år, hvor barnet og den unge har klageret. Partstatus vil man med Barnets Lov rykke ned til 10 år, og det kommer til at udfordre dem, der arbejder i det sociale system. Det kræver en stor omstilling af det system, som børn og unge møder. I det hele taget et helt andet mindset hos dem, der arbejder i systemet. Men det vil helt sikkert løfte børn og unges tro på egen

298

børn og unge har haft et fysisk rådgivningsforløb i Joannahuset, og de er kommet fra 44 forskellige kommuner fordelt på tværs af landets fem regioner.

ret, hvis det lykkedes at få de professionelle med.”

Det er vanskeligt for kommunerne at arbejde med rettighedsbaseret rådgivning

Marie Skovgaard fortæller, at i den tid, Joannahuset har haft åbent, har der været en del udfordringer med brobygningen til kommunerne, og det er der efter hendes mening, som også er baseret på hendes egne erfaringer som tidligere myndigheds-sagsbehandler, flere årsager til:

”For det første tror jeg, det er udfordrende for kommunerne, fordi de ikke er vant til, at børn og unge møder op med viden om deres rettigheder. Kommunerne er heller ikke vant til, at unge bruger deres rettigheder eller er i følgeskab med voksne, der har kendskab til sociallovgivningen, og som står ved siden af børnene og de unge. Kommunerne er heller ikke vant til, at nogen ved siden af barnet eller den unge er så tilstedeværende og insisterende. Vi står jo ved siden af barnet, så længe barnet eller den unge har behov for, at Joannahuset er der for dem. Så jeg tror, at for kommunerne kan vores rettighedsbaserede rådgivning virke meget massiv.”

En ting er, at det er udfordrende for kommunerne. Hvad med Joannahuset? Har Joannahuset ikke også ansvar for, hvordan forløbet med kommunerne fungerer? Til det svarer Marie Skovgaard:

”Det diskuterer vi naturligvis løbende internt i Joannahuset. Hvordan er det, vi kommunikerer med kommunerne? Er der noget, vi kan gøre bedre? Og der er selvfølgelig altid noget, vi kan gøre bedre. Derfor starter vi også et forløb med foreningen Brobyggerne, der netop arbejder med at styrke dialogen og den demokratiske samtale i Danmark. Men vi bliver også nødt til at finde ro i, at vi er i gang med noget nyt og anderledes – noget, der rykker ved nogle ting. Det sker ikke smertefrit. Sådan var det også, da bisidderprojektet startede i Børns Vilkår. Jeg var en af de første bisiddere, der blev ansat, og når jeg var ude hos kommunerne, fik jeg i starten meget skæld ud, og det får jeg også nu. Vi bliver nødt til at acceptere, at vi er i en proces, og vi kommer til at få nogle slag over snuden. Det kommer til at være konfliktfyldt, men det skaber også forandringer. Vi bliver alle klogere. Også systemet og de enkelte socialrådgivere.”

Joannahuset har også i løbet af de første 2 år, hvor huset har været åbent, haft en del kontakt med Ankestyrelsen, der er det øverste klageorgan for mange af de børn og unge, der har været i Joannahusets rådgivning. Marie Skovgaard fortæller:

”Vi har hjulpet en del børn og unge med klager til Ankestyrelsen, og det har også givet anledning til, at vi har været en del i dialog med styrelsen. Både omkring konkrete sager og på det generelle plan, hvor vi sammen med Ankestyrelsen har drøftet Joannahusets rolle, hvordan vi arbejder, hvordan vi ser på forskellige sager, og senest har vi også talt med Ankestyrelsen om, hvordan styrelsen ser deres rolle og opgave – og på begrebet akut. Vi oplever, at når børn og unge rækker ud for at få hjælp, er det et mulighedsrum, der kalder på akut handling. Her har Ankestyrelsen et lidt andet syn på akut. Så det har vi været inde i en drøftelse omkring. Vi har også haft en ung pige i huset, der på eget initiativ har ringet til Ankestyrelsen og spurgt, om hun ikke måtte komme ind og tale med dem. Men det er ikke muligt, da Ankestyrelsen ikke er et sted, hvor man kan komme ind fra

gaden. Man kan kun komme derind, når man bliver indkaldt til et møde. Hvilket undrer mange af de unge. Men som sagt, har vi en god løbende dialog med Ankestyrelsen.”

Når det kommer til dialogen med forældrene, så har der været mange forskellige oplevelser. Nogle forældre hjælper selv deres børn til at få rådgivning i Joannahuset. I andre tilfælde, hvor barnet eller den unge har opsøgt Joannahuset for at få rådgivning, kan det, i relationen til forældrene, opfattes konflikttrappende. Forældrene betyder naturligvis meget i børnenes og de unges liv – og da Joannahuset er meget optaget af, hvordan børnene og de unge oplever deres egen situation, taler Joannahuset altid åbent med børnene og de unge om relationen til forældrene.

”Det har overrasket mig, hvor meget rådgivning, der er i Joannahuset”

Marie Skovgaard var en af de første, der var på arbejde, da Joannahuset åbnede den 15. august 2020:

”Da vi åbnede, var jeg meget spændt og nysgerrig på, hvordan det mon ville være. Hvor mange ville

der komme? Ville vi gå i to måneder uden børn i huset, eller ville der komme nogen allerede samme dag? Så da vi åbnede døren, var jeg spændt, men jeg følte mig godt klædt på. Jeg kommer selvfølgelig også fra en lang rådgiverbaggrund og erfaring, så jeg var ikke nervøs på den måde, og vi havde også forberedt os. Det har så sidenhen overrasket mig, hvor meget rådgivning, der er i Joannahuset. Jeg havde forestillet mig, at rådgivningen var ét ben, men at det som oftest ville være knyttet op på de børn og unge, som var i husly. Men det, som vi har erfaret, er, at der er rigtig mange børn og unge, der søger Joannahuset for at få rådgivning. Og det siger mig noget om, at rettighedsbaseret rådgivning har manglet, og det er noget, der er brug for.”

Joannahuset startede med at have en rettighedsbaseret rådgivning og har senere koblet retshjælp på – og det er der en naturlig årsag til ifølge Marie Skovgaard:

”En del af de opgaver, vi varetager i den rettighedsbaserede rådgivning, har egentlig mere karakter af retshjælp. Ordet retshjælp tydeliggør også, hvad det egentlig er, vi

laver i Joannahuset. Når vi eksempelvis hjælper børn og unge med at skrive klager, lave ansøgninger og få aktindsigt. Samtidig formidler vi også kontakt til advokater i konkrete sager. ”

Da Marie Skovgaard er den eneste jurist i huset, går de fleste sager om retshjælp igennem hende. Enten som sparring, eller hvor hun direkte sidder med den konkrete

sag. Marie har en stor tro på, at alle de børn og unge, der har været i kontakt med Joannahuset, har fået fyldt deres rygsæk med en større bevidsthed om egne rettigheder og vil dele den med andre unge, der har behov for at få den samme viden.

Der er også – ifølge Marie – nogle væsentlige punkter, som er afgørende for, at børn og unges rettigheder kommer mere i fokus i fremtiden:

”Der er alt for langt fra intentionen med den lovgivning, der er på området, til den praksis, der er på området. Det er jeg blevet meget opmærksom på, når man som jeg er helt tæt på så mange børnesager – og vi ser kun en meget lille del af den virkelighed, der er derude. Når det er så tydeligt hos de børn og unge, vi kommer i kontakt med, så kan man kun blive bekymret for, hvordan det generelt står til med børn og unges rettigheder i sagsbehandlingen.”

Marie er også meget optaget af de huller, der er i lovgivningen:

198

efterspørger allerede rådgivning ved deres første indledende kontakt til Joannahuset, mens det for andre kræver et længere tilløb, nogle gange op til flere måneder.

2

OPLEVELSER FRA JOANNAHUSETS RETTIGHEDSBASEREDE RÅDGIVNING

BØRN OG UNGE KAN VÆRE ANSØGERE I EGEN SAG – DET TYDELIGGØRES NU MED BARNETS LOV

Joannahuset har et langt rådgivningsforløb med en pige, Asma, der ønsker at blive anbragt udenfor hjemmet. Asma indgiver en ansøgning til kommunen med ønske om at blive anbragt, men kommunens tilbagemelding er, at Asma ikke kan være ansøger i sin egen sag. Hvis der skal ansøges om noget, skal hendes forældre være ansøgerne – de samme forældre, som pigen ønsker at være anbragt væk fra. En beslutning, som forældrene ikke er enige i.

Asma og Joannahuset går derfor i dialog med Asmas sagsbehandler for at få kommunen til at tage stilling til Asmas selvstændige ønske om anbringelse, og hvorvidt kommunen vurderer, at der er et anbringelsesgrundlag. Kommunen mener fortsat ikke, at de er juridisk forpligtet til at forholde sig til ansøgningen. Der starter et længere sagsforløb, hvor også Ankestyrelsen er involveret, og det ender med, at kommunen accepterer, at de skal træffe en afgørelse og give Asma en klagevejledning.

Stor uenighed blandt kommunerne

Den konkrete sag og andre lignende sager, børn og unge har delt med Joannahusets rettighedsbaserede rådgivning, har gjort det tydeligt for Joannahuset, at der i de forskellige kommuner er stor uenighed om, hvorvidt børn og unge kan være ansøgere i egen sag.

Joannahuset har derfor skrevet til landets 98 kommuner og spurgt dem, hvordan de forholder sig til børn som ansøgere i egen sag – og Joannahuset har fået svar fra 25 kommuner, og deres svar er meget forskellige. Der er generel stor usikkerhed i kommunerne. De har en meget

uensartet praksis, og de mener ikke, at det er tydeligt i lovgivningen.

I forbindelse med udviklingen af Barnets Lov har Joannahuset delt erfaringer fra forskellige rådgivningsforløb og bl.a. gjort Social- og Ældreministeriet opmærksom på, at man bliver nødt til at tydeliggøre overfor kommunerne, at børn og unge godt kan være ansøgere. Der er i Barnets Lov lagt op til en tydeliggørelse af, at børn og unge kan søge om eksempelvis anbringelser.

“Når man sidder med børn og unges sager, kan man blive forundret over, om det virkelig kan passe, at man ikke har en forpligtelse til at inddrage børn og unge i eksempelvis valget af anbringelsessted. Når man så ser i lovgivningen, så kan det faktisk godt passe. Der står nemlig i lovgivningen, at det kan være en god ide at inddrage børn og unge i valg af anbringelsessted, men de har faktisk ikke en ret til det. Det er helt grotesk.”

Joannahuset har nu haft åbent i to år og rettighedsbaseret rådgivning og retshjælp har fyldt meget i huset. Hvad så med fremtiden?

“Jeg tror og håber på, at vores rettighedsbaserede rådgivning og retshjælp findes andre steder. Vi er allerede undervejs med Joannahusets udgående rådgivning, og den udvikling, tænker jeg, fortsætter. Jeg tror og håber også på, at andre vil blive inspireret af vores rådgivning, så der vil komme lignende tilbud andre steder. Jeg forventer også, at vi har flere børnevenlige redskaber og metoder til rådgivning. Og så håber jeg, at Joannahusets rådgivning har sat sine aftryk rundt omkring og sat nogle bevægelser i gang. Det er vi allerede i gang med i forhold til, at børn og unge selv kan ansøge om konkret hjælp hos kommunen og udarbejdelsen

af forskellige underrettningsformer. Jeg håber også, at vores rådgivning har sat fokus på udfordringerne omkring børn og unges rettigheder, så der også er sket nogle bevægelser i kommunerne. Så jeg tænker, at vi vil blive ved med at udvikle os, men jeg tror også, at vi vil være med til at udvikle omverdenen,” afslutter Marie Skovgaard.

3

Oplevelser fra Joannahusets rettighedsbaserede rådgivning

EN ALTERNATIV BØRNEFAGLIG UNDERSØGELSE – ET VÆRKTØJ TIL AT BLIVE HØRT

Sebastian henvender sig til Joannahuset, da han er smidt ud hjemmefra. Joannahuset starter et rådgivningsforløb, hvor Sebastian fortæller, at han har et ønske om at blive anbragt udenfor hjemmet. Sebastians sag har kørt i et stykke tid i kommunen, og kommunen mener ikke, at der er anbringelsesgrundlag. Sebastian får aktindsigt i sin sag og gennemgår sagens akter sammen med Joannahuset. Siden Sebastian var helt lille, er han vokset op i en familie med meget fysisk og psykisk vold mellem forældrene og overfor børnene. Sebastian har sammen med sin mor opholdt sig på flere krisecentre i Danmark og i en periode i udlandet. I de beskrivelser, der ligger fra skoler igennem hans opvækst, er han beskrevet som en dreng, der er i massiv mistrivsel og ofte udsat for vold. Der har været iværksat utallige forsøg på familiebehandling, som ikke er lykkedes, og nu står Sebastian som stor teenager med et ønske om at blive anbragt udenfor hjemmet. Kommunen fastholder, at der ikke er anbringelsesgrundlag. Sebastian og Joannahuset holder mange møder med kommunen, men situationen er fastlåst, og Sebastian har ikke et trygt sted at bo. Joannahuset underretter Ankestyrelsen om, at kommunen, efter Sebastian og Joannahusets opfattelse, ikke gør tilstrækkeligt for at støtte og hjælpe Sebastian. Sammen med Sebastians klage sender Sebastian og Joannahuset også en alternativ børnefaglig undersøgelse til Ankestyrelsen, en undersøgelse, som Joannahuset har udarbejdet sammen med Sebastian. Ifølge Marie Skovgaard, ansvarlig for Joannahusets rettighedsbaserede rådgivning, gør Joannahuset det, fordi kommuner foretager nogle til- og fravalg, når de udarbejder børnefaglige undersøgelser. Der er noget, kommunerne lægger mere vægt på end andet, der er nogle ressourcer, kommunerne ser som større

end andre. Joannahuset vælger derfor sammen med Sebastian at udarbejde en alternativ børnefaglig undersøgelse på baggrund af præcis de samme akter, som kommunen har siddet med. I den alternative børnefaglige undersøgelse betoner Sebastian og Joannahuset bl.a. nogle af de elementer, kommunen har udeladt, men som for Sebastian er vigtige og viser nogle helt andre sårbarheder hos Sebastian. Efter 1½ måned træffer Ankestyrelsen en afgørelse om, at Sebastian skal tvangsanbringes. Altså at Sebastian skal anbringes uden samtykke, og det bliver han. Sebastian er fortsat anbragt, Joannahuset har stadig kontakt til ham. Sebastian er stadig meget glad for, at han blev anbragt.

"VI ER KEDE AF FORVIRRINGEN – MEN VI HAR ALDRIG PRØVET, AT ET BARN ER MØDT PERSONLIGT OP I ANKESTYRELSEN"

Sådan lød det, da en ung fra Joannahuset fysisk mødte op i Ankestyrelsen i København. Inden da havde den unge flere gange talt med kommunen for at få hjælp, da den unge akut var taget væk fra et hjem præget af psykisk vold og omsorgssvigt. Den unge ville gerne have kommunens hjælp til at få et nyt hjem; han ville gerne anbringes. Men kommunens løsning var, at den unge skulle flytte hjem igen, hvilket var umuligt for den unge grundet de forhold, han var flygtet fra. Den unge havde derfor i flere uger levet på gaden. Da den unge konfronterer kommunen med den situation, svarer kommunen: "At den unge så selv har valgt at leve på gaden".

Den unge vidste ikke, at man kan klage over en kommunes beslutning

Da den unge kommer i kontakt med Joannahuset, har han sofasur-fet og levet på gaden i flere uger. Han får husly, og i løbet af de kommende dage har han flere samtaler med medarbejdere fra Joannahuset. Under de samtaler åbner der sig en helt ny verden for den unge. Her går det pludselig op for den unge, at han faktisk kan klage over kommunens beslutning om ikke at anbringe ham, når han har ansøgt om det. Men selv den besked giver ikke den unge tro på, at der er noget at gøre. Alt for mange afslag over alt for lang tid har gjort, at den unge har mistet troen på, at der er noget at gøre. Medarbejdere fra Joannahuset

"Hvor akut skal det egentlig være?"

I Tilbageblikket: "Vi er børn, og vi har hver vores egen stemme", som Joannahuset udgav i sommeren 2021, var et af hovedtemaerne, hvad krise egentlig er, og hvornår kriser er akutte. På baggrund af observationer fra Joannahuset og analyser af flere forløb i Joannahuset erfarede Joannahuset, at det akutte og kriselignede kan tage sig forskelligt ud. Kriser er ikke kun, når der opstår en pludselig hændelse, det kan også være, når vi selv erkender, at den situation, vi står i, ikke er holdbar, eller at vi ikke kan udholde den længere, og vi derfor bliver klar til at søge om hjælp. Krisen kan her blive akut, når vi handler på den. For nogle kan det at handle tilmed føre til en ny krise, hvis man opnår en følelse af ikke at have flere udveje tilbage.

Du kan finde alle Joannahusets tidligere Tilbageblik på vores hjemmeside.

tegner de forskellige muligheder op, som den unge har. Han kan vælge at gå til Borgmesteren, kontakte Ombudsmanden eller Ankestyrelsen. Personer, instanser og styrelser som den unge aldrig havde hørt om før. Da den unge har fået et tydeligere billede af de forskellige muligheder, beslutter den unge at tage fat i Ankestyrelsen. Det hjælper Joannahuset med. Svaret fra Ankestyrelsen er, at han er velkommen til at klage, men der er seks ugers ventetid. Det kan den unge ikke vente på, så sammen med en medarbejder fra Joannahuset beslutter den unge at tage hen til Ankestyrelsen og fremlægge sagen for dem.

Det første møde med Ankestyrelsen

Da den unge og medarbejderen er blevet sat af taxaen foran Ankestyrelsen, kan de ikke finde døren. De kigger igen på Google Maps og konstaterer, at de faktisk er blevet sat af det rigtige sted, men de kan ikke se, at der står Ankestyrelsen noget sted. Det eneste, de kan se, er en stor bygning. De går rundt et par omgange, før de endelig finder den glasdør, som er indgangen til Ankestyrelsen. De ringer på, og en mand kommer ud og åbner døren. Han tager venligt imod dem og fører dem hen til receptionen, hvor han sidder. Medarbejderen fra

Joannahuset præsenterer den unge og fortæller manden, som er receptionisten, at den unge ikke har noget sted at være i nat, og at kommunen har sagt, at han skulle gå hjem, men at det hverken kan eller vil han. Medarbejderen lægger den unges aktindsigt på disken ved receptionen og spørger efter en medarbejder fra underretnings-teamet. Receptionisten bliver forvirret og giver udtryk for, at han ikke ved, hvad han skal gøre: "Nåh, det kan vi da ikke have ... øh ... det må vi lige undersøge." Receptionisten fortæller, at han ikke må lukke folk ind på den måde, men alligevel viser han den unge og medarbejderen fra Joannahuset ind i et lille rum. En form for ventelokale med to lænestole og et bord med stole. Der bliver den unge og medarbejderen fra Joannahuset siddende længe, før der kommer nogen.

Manden fra receptionen kommer af flere omgange med lidt mad og nogle kopper kakao og udviser på den måde stor omsorg og forståelse for situationen. Efter lang tids venten kommer der en person ind i lokalet. Hun er lidt forvirret og ved ikke, hvad hun skal gøre. Medarbejderen fra Joannahuset forsøger at give hende den unges aktindsigt, men den ville hun ikke tage imod. Så går hun igen. Der går igen tid, hvor der ikke sker noget, men så kommer der en anden medarbejder fra Ankestyrelsen. Hun kigger på den unge og fortæller ham, at man ikke bare kan komme fysisk ind i Ankestyrelsen på den måde og forklarer, at de ikke ville kunne gøre det for alle unge. Efter et stykke tid går hun igen.

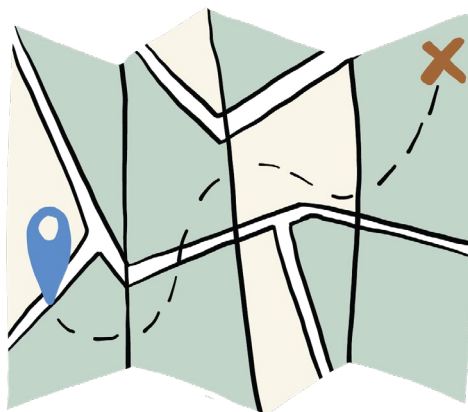
Den unge og medarbejderen fra Joannahuset venter. Igen går der lang tid. Til sidst går medarbejderen fra Joannahuset ud til receptionisten og fortæller ham, at de stadig sidder og venter. Efter endnu et stykke tid kommer den samme medarbejder fra Ankestyrelsen tilbage og fortæller endnu en gang, at den unge og medarbejderen fra Joannahuset ikke kan blive i Ankestyrelsen og meddeler nu også, at Ankestyrelsen lukker om et øjeblik. Den unge fortæller, at han ikke har noget sted at gå hen og siger, at han vil blive siddende. Ankestyrelsens medarbejder opfordrer den unge til at tage tilbage til Joannahuset, men den unge forklarer, at han har haft husly i Joannahuset i syv dage og derfor ikke kan få flere dage i Joannahuset.

Medarbejderen fra Joannahuset siger, at den unge godt kan tage tilbage til Joannahuset, men at det ikke er nogen løsning på den lange bane, da situationen vil være præcis den samme dagen efter. Medarbejderen fra Ankestyrelsen siger, at Ankestyrelsen ikke kan gøre noget, men at hun heller ikke vil smide dem ud. Hun forlader lokalet igen. Der går yderligere tid. Medarbejderen fra Joannahuset går igen ud til reception, men får blot det svar, at de skal tage tilbage til Joannahuset.

Tæt på lukketid

Efter meget lang tid kommer en tredje medarbejder ind i rummet. Vedkommende kan nu fortælle, at de har indkaldt en jurist, der ellers arbejdede hjemmefra, som vil kigge på sagen. Inden juristen kommer, har de taget kopier af den unges aktindsigt. Senere kommer juristen sammen med en fjerde medarbejder fra Ankestyrelsens underretningsteam – og for første gang begynder de at tale med den unge. De spørger ind til sagsbehandleren, kommunen, processen og beder om telefonnumre på den unges forældre. De går igen, og efter et stykke tid kommer de tilbage. De har ikke fået fat i den unges forældre, men de har talt med den unges sagsbehandler, og de har fundet ud af, at der er sket en fejl fra kommunens side. Medarbejderne fra Ankestyrelsen siger også, at de er blevet ret chokerede over, at de havde hørt den unges sagsbehandler sige, at det var den unges eget valg at gå på gaden. De går ud af rummet igen for at arbejde videre på sagen.

I Joannahuset kan unge mellem 14-17 år få husly i 5+2 dage, hvis forældremyndighedsindehaver samtykker, og Joannahuset vurderer, at der er et socialt fagligt grundlag.

Lyset bliver slukket, og receptionisten går hjem. Den unge og medarbejderen fra Joannahuset sidder stadig i det lille rum. Efter et stykke tid kommer en af medarbejderne, som tidligere har været nede og tale med dem, samt juristen, tilbage. De ligger ud med at sige: "Vi er kede af, at vi har været lidt forvirrede, men vi har faktisk aldrig nogensinde prøvet, at et barn bare er mødt op på den måde her i Ankestyrelsen. Det er virkelig sejt af dig, at du har turdet møde op på den måde her." Dernæst fortæller de, at de nu har truffet en afgørelse efter paragraf 51. Det betyder, at den unge i de næste to måneder skal være på en institution, mens kommunen undersøger den unges sag nærmere. Efter den melding går det hurtigt. Kort tid efter ankommer en pædagog fra en institution, og den unge tager afsted med pædagogen.

Man skal blive ved med at kæmpe

Joannahuset har stadig kontakt til den unge – og han har lært meget af besøget i Ankestyrelsen: Det gælder om at blive ved med at kæmpe – ikke for at få, hvad du vil have, men for at nogen får undersøgt din sag. For ham var det afgørende ikke at blive afvist fra starten, men i stedet at blive mødt med nysgerrighed, og at der endelig var nogen, som gerne ville kigge på hans sag. Hvis han ikke fysisk var taget hen til Ankestyrelsen, men i stedet havde sendt sin aktindsigt til Ankestyrelsen, så havde det sikkert taget lang tid. Det er dog ikke ensbetydende med, at han vil opfordre alle til at tage ind til Ankestyrelsen, men hvis det er akut, så skal man handle. Og efter hans mening kan man mærke, når det er akut. Hans situation var akut, da han har måttet sofa-surfe hos bekendte og fremmede og sove på gaden – og nu kunne han ikke mere.

Hvad er en paragraf 51?

§ 51. Når det må anses for nødvendigt for at afgøre, om der er åbenbar risiko for alvorlig skade på et barns eller en ungs sundhed eller udvikling, kan børn og ungeudvalget uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren og den unge, der er fyldt 15 år, beslutte at gennemføre undersøgelsen under ophold på en institution eller indlæggelse på sygehus, herunder psykiatrisk afdeling. En sådan undersøgelse skal være afsluttet inden 2 måneder efter børn og ungeudvalgets afgørelse.

Bekendtgørelse af lov om social service, LBK nr. 170 af 24/01/2022

SJÆLEN FRA JOANNAHUSET PÅ CHRISTIANSHAVN KOM MED TIL FOLKEMØDET PÅ BORNHOLM

Joannahuset vil gerne indgå i finanslovsforhandlingerne i efteråret 2022 som et tilbud, der er relevant at sikre en varig driftsbevilling til på Finansloven, således at børn og unge i krise eller kriselignende situationer sikres ret til selvstændigt at kunne tage ophold på et krisecenter målrettet dem. Det kræver, at vi hele tiden gør opmærksom på vores eksistensberettigelse overfor de politikere, der i sidste ende skal beslutte, om børn og unge skal sikres denne ret på lige fod med voksne. Lige siden Joannahuset åbnede, har vi været i tæt dialog med socialordførere fra de forskellige partier. Vi har oplevet det som meget konstruktive møder, hvor også unge har deltaget, så de forskellige politikere har fået et indblik i, hvad Joannahuset er, vores børne- og ungesyn, vores værdier, hvordan vi arbejder, og hvorfor det er vigtigt, at Joannahuset også eksisterer efter 2023.

Da Folkemødet på Bornholm er det sted, hvor mange politikere, meningsdannere, journalister og organisationer mødes, havde Joannahuset en drøm om, at vi også kunne få mulighed for at være synlige på Folkemødet. Men at det skulle være i de rammer og på den måde, som det lykkedes på dette års Folkemøde i juni måned 2022, havde vi aldrig forestillet os. I november måned 2021 havde vi et møde med en af vores tætte samarbejdspartnere om Folkemødet. På mødet blev følgende sætning formuleret: "Vi vil gerne tage sjælen fra Joannahuset på Christianshavn med til Folkemødet" – og den drøm realiserede vores samarbejdspartnere for os. Mellem et utal af hvide telte fik de bygget en pavillon, hvor man 1:1 kunne se og mærke Joannahuset på Christianshavn med et køkken og en stue. Huset, der var bygget af stole, er oprindeligt udviklet af arkitekten Anders Lendager til OL i Tokyo 2020. Så det var i helt unikke rammer, at vi fra torsdag den 16. juni kunne fylde huset med spændende og vigtige debatter om hjemløshed blandt børn og unge, børn og unges ytringsfrihed og børn og unges ret til at tage på krisecenter. Unge fra Joannahuset delte også deres historier og vores ambassadører Rasmus Brohave, Bathsheba og Emilie Lilja satte også på hver deres måde præg på Joannahuset på Folkemødet. Det var også under Folkemødet, at vi udgav Joannahusets podcast: "Unge Stemmer" – en podcast, der fortæller de unges historie uden filter og med en målsætning om, at andre unge kan finde samhørighed i de historier og ikke føle sig alene.

Vi har fået mange positive reaktioner fra unge, der fysisk var med på Folkemødet, og alle dem, der har fulgt os på Joannahusets og vores ambassadørers sociale platforme. Under og efter Folkemødet har vi også fået mange reaktioner fra politikere, meningsdannere og andre organisationer, som har taget vores budskaber med sig. Der er ingen tvivl om, at Joannahuset på Folkemødet fik sat fokus på, hvor vigtigt det er, at Danmark også i fremtiden har et krise- og rådgivningscenter målrettet børn og unge. Vi ser frem til konstruktive dialoger efter sommeren med finansordførere og socialordførere op til finanslovsforhandlingerne.

1/3 AF DE BØRN OG UNGE, DER KOMMER I JOANNAHUSET, LEVER I EN FORM FOR HJEMLØSHED

Ifølge de officielle statistikker findes der ikke hjemløshed blandt børn og unge. Dette skyldes, at børn og unge under 18 år ifølge de officielle tal har folke-registeradresse hos deres forældre, anbringelsessted eller værge. Inden for området er der dog en opfattelse af, at der er et "mørketal", når det kommer til hjemløshed blandt børn og unge, og Joannahuset har gennem sin praksis bekræftet dette.

Joannahuset kunne allerede efter seks måneder dokumentere, at 29 børn og unge under 18 år levede i en form for hjemløshed. I dag, hvor vi har haft åbent i 2 år, kan vi se, at vores tal fra den første periode er blevet underbygget af en fortsat systematisk tendens i tallene for hjemløshed blandt børn og unge.

FRA EN OBSERVATION TIL EN TENDENS

Observationer fra d. 15. august 2020 til og med d. 14. februar 2021

29 UD AF 103

børn og unge, der fysisk er mødt op i Joannahuset, lever i en form for hjemløshed.

Observationer fra d. 15. august 2020 til og med d. 14. august 2022

109 UD AF 361

børn og unge, der fysisk er mødt op i Joannahuset, lever i en form for hjemløshed.

Dvs.:

At hver tredje lever i en form for hjemløshed. Det betyder også, at det i gennemsnit er en gang om ugen, at vi møder et nyt barn eller ung i en form for hjemløshed.

15 UD AF 103

børn og unge, der fysisk er mødt op i Joannahuset, er i risiko for at ende i en form for hjemløshed.

64 UD AF 361

børn og unge, der fysisk er mødt op i Joannahuset, er i risiko for at ende i en form for hjemløshed.

Dvs.:

At det konsekvent har været mere end hver tiende at de børn og unge, som fysisk har opsøgt Joannahuset, der har været i risiko for at ende i en form for hjemløshed.

19 UD AF 29

børn og unge, som har været i en form for hjemløshed, har før været i kontakt med kommunen.

73 UD AF 109

børn og unge, som har været i en form for hjemløshed, har før været i kontakt med kommunen.

Dvs.:

At mere end hver anden af de børn og unge, der har opsøgt Joannahuset fordi de i en form for hjemløshed, har været eller er i kontakt med kommunen før de henvender sig til Joannahuset.

Vi må alle erkende, at der er hjemløshed blandt børn og unge under 18 år i Danmark

Alt for mange lever stadig med opfattelsen af, at Danmarks velfærdssamfund ikke har børn og unge under 18 år, der lever i en form for hjemløshed. En opfattelse, vi hver dag forsøger at skubbe til, da det er præcis det modsatte, vi oplever i Joannahuset. Vi har derfor samlet erfaringer fra huset og er gået sammen med børn og unge for at sætte fokus på emnet og i det hele taget starte en offentlig dialog om, hvordan vi skal forstå hjemløshed for de, som er under 18 år, og hvordan vi kommer det til livs.

Efter to års dataindsamling tyder det på, at forskellige former for hjemløshed er et tværkommunalt problem. Børn og unge i forskellige former for hjemløshed, som har været i fysisk kontakt med Joannahuset, er kommet fra 28 forskellige kommuner fordelt mellem landets fem regioner. Det svarer til mere end hver fjerde af landets 98 kommuner.

Når Joannahuset er optaget af at sætte hjemløshed blandt unge under 18 år på dagsordenen, er det med en særlig opmærksomhed på ikke at give børn og unge endnu et prædikat. De børn og unge, der her er tale om, står alle i svære livssituationer og har i forvejen en øget risiko for at blive stigmatiseret. Netop ved at tale mere eksplicit og nuanceret om hjemløshed håber vi på at undgå nogle af de prædikater, som denne gruppe af børn og unge allerede kan blive mødt med.

Der findes flere forskellige former for hjemløshed

På voksenområdet beskæftiger man sig med forskellige begreber for hjemløshed, og her har man erkendt, at hjemløshed kommer i flere størrelser og variationer (se eksempel i boksen på side 35). Vi tænker derfor, at man skal starte med at undersøge, hvordan vi kan forstå børn og unges situation, som en hjemløshedssituation på samme måde, som man gør det for borgere, der er over 18 år. For nogle læsere kan det måske lyde åbenlyst, men i praksis møder Joannahuset nogle kommuner, som vil afvise, at der er tale om hjemløshed, når vi taler om børn og unge under 18 år.

Vi har ved flere lejligheder været vidne til, at et barn eller ung, som bor hjemme, men som flygter hjemmefra, i kontakten med kommunen får at vide, at det er deres eget valg at gå på gaden. Hvis et barn eller en ung er anbragt og flygter fra sit anbringelsessted, oplever vi, at det ofte bliver beskrevet som problemadfærd hos barnet og den unge, at de "rømmer" fra deres anbringelsessted. Ville vi gøre det samme, når der er tale om kvinder, der søger krisecentre? Eller ville vi snarere beskrive de kvinder som modige?

Når vi tillader os at sammenligne børn og unge med kvinder på krisecentre, er det med god grund, da vold – ligesom hos kvinderne – er den hyppigste problemstilling, som de 298 børn og unge, der har været i en form for rådgivningsforløb i Joannahuset, fortæller om. Konkret er der tale om næste hver anden (137 ud af 298 (46%)). Ud af de 137 børn og unge, har 46 børn og unge også levet i en form for hjemmeløshed.

Hjemløshed er også, når du ikke ved, hvor du skal sove den næste dag

Hjemløshed er et paraplybegreb, der dækker over flere forskellige boligsituationer og ofte opstår i led med andre personlige, sociale eller familiære problemstillinger. Ifølge Det Nationale Forsknings- og Analysecenters (VIVE) definition, som anvendes i de årlige hjemløsetællinger, spænder hjemløshedsbegrebet sig bredt:

- Personer, der mangler tag over hovedet den kommende nat, herunder personer, som overnatter på gaden, i en trappeopgang, i et skur eller lignende.
- Personer, der opholder sig i en natvarmestue/værested, akut/midlertidigt botilbud (f.eks. herberger eller forsorgshjem), akut ophold på hotel, vandrehjem eller lignende på grund af hjemløshed.
- Personer, der midlertidigt bor hos venner/bekendte, familie eller i midlertidig udslusningsbolig uden permanent kontrakt.
- Personer i kriminalforsorgen, der står for at skulle løslades inden for 1 måned, uden at der er iværksat en boligløsning.
- Personer, der er indlagt på hospital eller på behandlingshjem, der står for at skulle udskrives inden for 1 måned, uden at der er iværksat en boligløsning.
- Personer, der bor i midlertidige nødboliger, som kolonihaver og campingvogne.

Læs mere her

I Joannahuset møder vi børn og unge, der lever i alle former for hjemløshed

I Joannahuset er det først efter, vi har haft en rådgivende samtale, at vi ved mere om det enkelte barn eller ung. Ud af 361, der fysisk har været i Joannahuset, har 298 haft et rådgivningsforløb. Af dem har, med afsæt i Det Nationale Forsknings- og Analysecenters (VIVE) definition af hjemløshed (se boks til venstre), 109 været i en form for hjemløshedssituation.

Vi har mødt børn og unge, der sover hos familiemedlemmer (tætte og perifere), venner/kærester, venners venner/kærester, kontaktpersoner, lufthavnen, parkeringskældre, kolonihavehuse, offentlige toiletter, indgangspartier til banker, hvor der er varmluft, skove, loftslokaler, kældre, legepladser m.m.

Stederne i det offentlige rum er ikke valgt tilfældigt – ofte handler det om steder, hvor gulvet er varmt; enten på grund af tæppe (som under en trappe på et hotel), eller på grund af varme i gulvet (som på nogle toiletter i centre). Adgang til en stikkontakt er også vigtig, så telefonen kan blive opladt. Vi har mødt mange børn og unge, hvis situation kan beskrives som hjemløshed ud fra VIVE's grundlæggende definition. Men når vi dykker længere ned i børn og unges situationer, kalder det på nogle tilføjelser eller nuanceringer af forståelsen af hjemløshed.

Skjult hjemløshed for børn og unge under 18 år

Nogle af de eksemplificerede situationer, som indgår i den førnævnte grundlæggende definition af hjemløshed fra VIVE, kan også betegnes som en form for "skjult hjemløshed". Skjult hjemløshed definerer VIVE som: "når personer "sofasover" eller "sofasurfer", overnatter hos familie, venner eller bekendtskaber. Begreberne "sofasover"

eller "sofasurfer" angiver således en form for hjemløshed, som foregår mindre synligt bag private døre" ([Benjaminsen, Lars. 2019. Hjemløshed i Danmark 2019. National kortlægning](#)).

Flere af de 109 børn og unge, vi har mødt i Joannahuset, som lever i en form for hjemløshed, passer ikke kun til én form, da de på det ene tidspunkt kan sofasurfe, men når det ikke lykkes, kan de være nødsaget til at finde en alternativ soveplads i gadebilledet eller holde sig vågne på gaden. I alt er der tale om, at 91 (83%) har sofasurfet. Ud af dem har 30 (28%) også været i en form for hjemløshed på anden måde. Det betyder også, at det er langt størstedelen af børn og unge i hjemløshedssituationer, der lever i en form for skjult hjemløshed. Det er interessant, da det tyder på en modsatrettet tendens i forhold til voksne i hjemløshed. Ifølge Benjaminsen 2019 er det blot 1 ud af 4 voksne hjemløse (25%), der lever i en skjult form for hjemløshed.

Børn og unge oplever ikke, at den adresse, der står på sygesikringsbeviset, er et hjem

På Socialstyrelsens hjemmeside, viden til gavn, definerer styrelsen funktionel hjemløshed på voksenområdet som: "personer, der befinder sig i hjemløshedens grænseområde, fordi de oftest har en bolig. Det er personer, som sover på gaden eller overnatter på herberger, forsorgshjem, natvarmestuer, hos venner etc. De har en bolig – men en bolig, de i kortere eller længere perioder ikke magter at benytte. I de perioder, hvor borgere i funktionelt hjemløshed ikke opholder sig i egen bolig, men på gaden eller overnatter på natvarmestuer, forsorgshjem eller herberger etc., tælles de med i hjemløshedssstatistikken. Gruppen af borgere i funktionel hjemløshed har typisk de samme komplekse sociale og psykiske problemstillinger som øvrige borgere i hjemløshed." ([Socialstyrelsen 2020. Definition af hjemløshed](#)).

Mange af de børn og unge, vi har mødt i Joannahuset, oplever ikke, at den adresse, der står på deres sygesikringsbevis, er deres hjem, så vi vil argumentere for, at det er skjult hjemløshed, hvis de sover hos venner. Vi møder også mange børn og unge, som er i en form for hjemløshed, efter de er blevet smidt ud hjemmefra, hvor forældrene eksempelvis har skiftet låsen. De har derfor ikke fysisk mulighed for at kunne tage hjem, hvorfor definitionen for funktionel hjemløshed heller ikke vil passe.

Evighedsfester – en ny kategori

I Joannahuset har vi mødt nogle børn og unge, som fortæller, at de forsøger at klare sig ved at feste hele natten. For nogle handler det om, at de på den måde kan undgå de problemer, som de oplever i relationen til deres forældre, da de kan være ude hele natten for så at komme hjem om dagen, når forældrene er på arbejde og så tage ud igen, når det bliver aften. For andre er det at tage til fest en mulighed for dels at holde natten ud og dels håbe på, at festen bliver så "vild", at man kan "crashe" der. Det er et fænomen, som ikke indgår i VIVE's definition af hjemløshed. I Joannahuset har vi lært fra nogle, som tidligere har været i en form for hjemløshed, da de var under 18 år, at de også opsøgte fester for at komme igennem natten. Dengang kaldte de det "evighedsfester". Hvor udbredt fænomenet er, ved Joannahuset ikke, men i Joannahuset er vi opmærksomme på, om "evighedsfester" kan være en ny underkategori til en form for skjult hjemløshed.

Alle sårbarheder rummer en styrke og omvendt

Mange af de børn og unge, som Joannahuset møder, der lever i en form for hjemløshed, er meget omsorgsfulde overfor hinanden og holder sammen. Nogle af de tydeligste eksempler er fra vinteren 20/21, hvor Joannahuset for første gang oplevede, at en gruppe af unge kom samtidig. Flere af de unge kendte ikke hinanden i forvejen, men havde mødt hinanden på gaden. Det kunne være omkring Fisketorvet ved lukketid eller Hovedbanegården. Selvom årsagerne var forskellige, fandt de forståelse blandt hinanden; ingen af dem oplevede, at de kunne tage hjem den pågældende aften. Ligesom at alle sårbarheder rummer en styrke, rummer alle styrker også en sårbarhed. Sårbarheden i deres stærke solidaritet overfor hinanden kom frem i vores møde med flere af dem. Hvis eksempelvis ikke alle i gruppen kan få samtykke til at opnå husly, kan det i nogle tilfælde føre til, at hele gruppen går fra Joannahuset og ud på gaden igen.

EN VINTERAFTEN I JOANNAHUSET

Det var en vinteraften. Det havde været en rolig aftenvagte i Joannahuset. Jeg havde netop givet de væsentlige informationer om de børn og unge, som aktuelt havde forløb i huset, til de to nattevagter, som skulle være i huset frem til næste morgen. Jeg gik i gang med at tage mit overtøj på, da det ringede på døren. En af nattevagterne går ned og tager imod, og imens får jeg lynet min frakke og bevæget mig mod bagtrappen, så jeg kan få skraldet med ned. Jeg er klar til at gå, men i entreen hører jeg snak, gråd, og hvad der lyder som fodtrin fra flere mennesker. Jeg bevæger mig mod entreen og ser nu, at syv nye unge er kommet til Joannahuset. Den ene nattevagt sætter sig ind med tre af dem i spisestuen, mens den anden nattevagt står og taler med en, som er grædende og ulykkelig. En af de andre, som har været her før, spørger, om der er mad, og jeg svarer ja, hvorefter den unge går i køkkenet. To andre unge, som jeg ikke har set før, sætter sig sammen i sofaen og finder telefon og oplader frem. Den ene siger ikke noget, mens den anden forsøger med hurtige ord at forklare, hvorfor den grædende veninde har brug for at tale med os her i Joannahuset. Ved første øjekast forstår jeg, det er den unge pige, der står grædende, som det hele drejer sig om. Den første indskydelse er derfor at få skabt ro om den unge pige og så få afklaring på, om de andre skal hjem. Når børn og unge opsøger Joannahuset om natten, er vi altid nysgerrige på, om der er nogen, der kunne være bekymrede for, hvor de er. Det viser sig hurtigt, at situationen er en helt anden.

Efter at have trøstet den unge pige, og hun er kommet til ro, går jeg ind til den anden nattevagt, som sidder med tre unge, for at se, om der er brug for hjælp. De sidder stille ved bordet og taler med nattevagten. Nattevagten spørger pigerne, om han kort skal fortælle mig om, hvorfor de er kommet. Alle tre piger er smarte i tøjet, og hvis jeg havde mødt dem på gaden, havde jeg tænkt, at de var på vej til en fest sammen med deres venner. De tre piger har også været til fest. De fortæller, at de alle syv unge først har mødt hinanden i dag, på nær de tre piger, da de lærte hinanden at kende på gaden for nogle uger siden. Siden har de holdt sammen. Den ene er anbragt, men har ikke været på anbringelsesstedet i to måneder. Den anden skulle være anbragt, men hun har aldrig været på sit opholdssted, hvor hun skulle være flyttet til for en måned siden. Den tredje var gået hjemmefra for en uge siden.

Deres stemmeføring og mimik indikerede, at situationen i nat var en, de var vant til. Jeg spurgte ind til, hvor de har været de andre nætter. Den ene af pigerne forklarede, at de ofte søger efter tilfældige fester via sociale medier. De går altid efter nogen, hvor det ligner, der er masser af alkohol, i håbet om at gæsterne bliver så fulde, at de kan lægge sig ind og sove på et værelse, uden at nogen ser det. De to andre byder ind og snart bevæger samtalen sig hen på natten i går. Som før var det lykkedes at finde en fest via Instagram. Den ene af pigerne skrev med en fyr, og han sagde, at han gerne ville komme og hente dem.

Han henter dem i bil sammen med sin ven. De er begge omkring 30 år. Pigerne fortæller, at de kører rundt i cirkler, og de ved ikke, hvor de kører hen. Da bilen standser, er de ankommet til et område, som de vil tro er et kolonihavested, men de ved det ikke, fortæller de. Mod de tre pigers forventning var der ikke andre gæster. De to mænd tilbyder dem noget at drikke, som de tre piger takker ja til. Derfra går aftenen i en forkert retning. Det ender med, at den ene af pigerne bliver voldtaget af begge mændene og den anden af en af mændene, mens den tredje, som var hende, der fandt festen, gik fri. Pigerne er helt klar over, at det er voldtægt, der er tale om, og vi taler om muligheden for at anmelde det, men det afviser de hurtigt. De forklarer, at eftersom de er eftersøgt af politiet, vil de ikke tale med politiet, for så bliver de blot ført tilbage til deres anbringelsessteder eller hjem igen.

Efter flere timers rådgivning ender det med, at den ene ophæver sin anonymitet. Men det ender med, at hun får ret. For da vi ringer, er den første besked fra opholdsstedet, at de sender politiet. Vi taler med sagsbehandleren, og hun siger, at det, hun kan gøre, er at sikre sig, at politiet skynder sig langsomt. Da pigen hører det, tager hun fra Joannahuset, og vi har ikke set hende siden.

JOANNAHUSET SÆTTER HJEMLØSHED PÅ AGENDAEN PÅ FLERE PLATFORME

Joannahusets udgående rådgivning

Joannahuset har modtaget fondsstøtte til at etablere vores egen udgående rådgivning for at nå ud til børn og unge, der lever og opholder sig på gaden – og som ikke kender Joannahuset i forvejen eller ikke har ressourcer til at opsøge huset. Vores rådgivning tilbyder gratis rettighedsbaseret rådgivning og retshjælp på gadeplan, samtidig med at de udbreder kendskabet til Joannahuset blandt børn og unge under 18 år.

Ung fortæller til Radio Loud om sit liv i hjemløshed

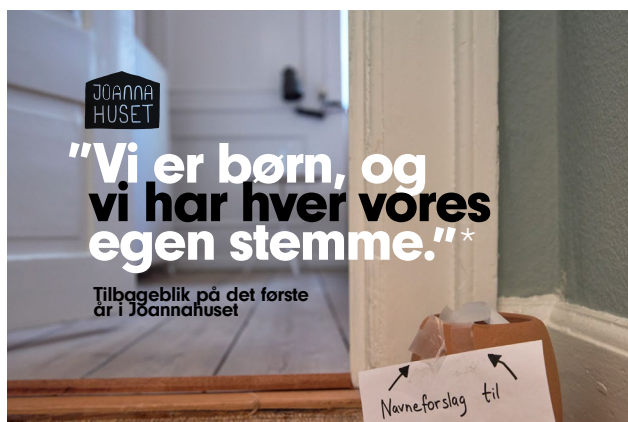
I maj 2021 fortæller en af de unge fra Joannahuset om sit liv som hjemløs. Det er i programmet Indsigt i Radio Loud med titlen: "Hvem er Danmarks mest oversete børn?". Dagen efter debatterer vi i samme radio-program: "Hvordan hjælper vi Danmarks mest oversete børn?".

[Hør afsnittet her](#)

Børns Vilkårs Svigtrapport 2021

I maj 2021 har Børns Vilkår et afsnit om børn i hjemløshed i deres svigtrapport for 2021, som Joannahuset er med til at kvalificere.

[Læs rapporten her](#)

Tilbageblikket – År 1

I august 2021 udgiver vi Tilbageblikket for Joannahusets første leveår, hvor vi igen kan pege på, at det er hvert tredje barn og ung, der fysisk henvender sig til Joannahuset, som lever i en form for hjemløshed.

[Læs Tilbageblikket her](#)

VIVE's Rapport om rømninger

I oktober 2021 bliver vi interviewet til Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærds (VIVE) studie af rømninger blandt anbragte børn og unge i Danmark, som er bestilt og finansieret af Social- og Ældreministeriet. Formålet med undersøgelsen er at få dybere viden om rømninger fra danske anbringelsessteder, herunder hvordan rømninger defineres og begrebsliggøres, samt hvad omfanget er, og hvilke årsager der kan være til at børn og unge rømmer. Rapporten er ikke udgivet endnu.

Joannahusets ambassadør Rasmus Brohave udgiver tre film om hjemløshed blandt børn og unge

I november 2021 udkom den første af tre film, hvor Rasmus Brohave formidler, i samproduktion med de unge, historier fra tre unge, som oplever at have stået i en form for hjemløshed. Filmene deler Rasmus med sine over 400.000 følgere på YouTube og Instagram.

[Se filmene her](#)

Joannahusets Tweet skaber debat i medierne

I marts 2022 skriver Joannahuset et tweet om tre unge, der blev nødt til at forlade Joannahuset, da de ikke kunne få samtykke fra deres forældre til at få husly – to af dem forlader huset for at gå på gaden. Tweetet fører til en stor offentlig debat, dækket af mange danske medier, om kravet til forældresamtykke, som for nogle børn og unge øger risikoen for et liv i hjemløshed.

[Læs mere her](#)

Børns Vilkår Svigtrapport 2022

I maj 2022 har Børns Vilkår igen et afsnit om hjemløshed i deres årlige svigtrapport, som Joannahuset har kvalificeret.

[Læs rapporten her](#)

Unge taler om hjemløshed på Folkemødet 2022

I juni 2022 har samarbejdspartnere bygget et hus til Joannahuset på Folkemødet. Torsdag den 16. juni er hjemløshed blandt børn og unge på agendaen med en times debat om emnet med deltagelse af politikere og fagfolk – og om eftermiddagen dyster Thomas Skov og Sofie Østergaard i deres viden om emnet. Begge arrangementer bliver set af mange tilskuere og delt på diverse sociale platforme.

HVORDAN BEKÆMPE VI HJEMLØSHED BLANDT BØRN OG UNGE?

Joannahuset på Folkemødet: Torsdag den 16. juni 2022

TEMA

Hjemløshed blandt børn og unge

DEBAT

Hvordan bekæmper vi hjemløshed blandt børn og unge?

PANELET

Kira West: Direktør i Hjem til Alle Alliancen

Bo Heide-Jochimsen: Direktør i Projekt Udenfor

Kristian Skovslund Nielsen: Kommunalpolitiker i Faaborg-Midtfyn
Kommune

Jette Wilhelmsen: Stifter og leder af Joannahuset

“Nultolerance overfor hjemløse børn i Danmark”

“Vi skal blive ved med se på de unge som unge mennesker og ikke hjemløse”

“Vi skal tro på, hvad de unge siger, når de rækker ud”

“Vi skal ta’ børn alvorligt og lytte til dem”

Det var de korte og præcise svar, panelets deltager kom med, da de i slutningen af debatten blev bedt om at sætte ord på, hvad der skulle handles på – med det samme – i forhold til hjemløshed blandt børn og unge.

Inden da havde der været en længere debat, hvor debatdeltagerne var kommet omkring mange forskellige emner relateret til dagens emne. At der findes hjemløse børn og unge, var der ingen tvivl om blandt debatdeltagerne. Kira West formulerede det sådan her:

“Vi skal holde op med at tale OM, der findes hjemløshed. For det gør der. Vi skal i stedet tale om, hvad vi kan gøre ved det.”

Bo Heide-Jochimsen, supplerede:

“Ja, der er hjemløshed. Men de unge, vi møder i Projekt Udenfor, betegner ikke sig selv som hjemløse. De er først og fremmest unge, der sofasurfer eller holder sig vågne på Hovedbanegården. Oftest kommer de fra nogle familier, hvor forældrene ikke har haft evnen og overskuddet til at give dem en god barndom. Dem, vi møder, er ikke 2 år eller 6 år, men i 10-12 års-alderen. De hænger ud i misbrugsmiljøer eller på Christiania og de steder, hvor man meget nødt vil have børn til at hænge ud.”

Kristian Skovslund Nielsen kunne fortælle, at der i Faaborg-Midtfyn Kommune indtil 2019 var en opfattelse af, at der ikke var hjemløse i deres kommune. Men i 2019 fik de en opgørelse, hvor der var registreret 75 hjemløse i kommunen. Så også han måtte konstatere, at der er hjemløshed overalt. Det er ikke et storbyfænomen.

Jette Wilhelmsen kunne understrege dette med konkrete tal fra Joannahuset:

“Siden vi åbnede i august 2020, har vi haft over 300 børn og unge fysisk i huset, og 1/3 af dem lever i en form for hjemløshed. Børnene og de unge er kommet fra 41 kommuner, så jeg er helt enig. Hjemløshed blandt børn og unge er et landsdækkende problem. Lige nu har vi to unge i huset, der i over to måneder har levet på gaden. De kommer fra Jylland og er taget hele vejen til København, til Joannahuset. Situationen er, at de er gået fra deres anbringessted – de er rømmet.”

"I al den her tid, der har jeg så kontakt til min sagsbehandler. Og i løbet af den her tid, hvor jeg på et tidspunkt ringer til hende og siger: "Jeg har ikke noget sted at sove, hvad skal jeg gøre? Jeg kan ikke tage hjem til min mor", så siger hun til mig, at jeg basically selv vælger at være hjemløs, hvis ikke jeg tager hjem til mor. Og hun forstår ligesom ikke alvoren i, at min mor er psykisk syg. Min sagsbehandler forstod ikke, hvorfor jeg ikke bare var hjemme hos min mor". "Jeg følte mig selvfølgelig bare magtesløs i den situation, fordi hvem kommer man så til, hvis man ikke kommer til dem, som skal overtage fra ens forældre, ikk'?"

Men en ting er at konstatere, at voksne fagpersoner kan blive enige om, at der er hjemløshed blandt børn og unge. Hvordan oplever de unge selv deres situation? Ifølge debatdeltagerne, så omtaler de unge ikke sig selv som hjemløse – men som unge, der ikke har et sted at bo. De lever under et konstant pres. Hvor kan de finde det næste sted at sove? De sover på tilfældige sofaer, offentlige toiletter, parkeringspladser, lofter og andet.

Joannahuset havde også inviteret Daniel på 18 år, der har brugt Joannahuset, med i debatten. Daniel har i flere år levet et liv som hjemløs:

"Jeg var 10 år, da jeg første gang blev smidt ud hjemmefra. Jeg boede så i 5 år på et offentligt toilet. Når jeg fortalte kommunen, at jeg var hjemløs, fik jeg bare besked på, at jeg skulle tage hjem. Også selvom jeg havde fortalt kommunen, at jeg var blevet slået, gjorde de ikke noget. I løbet af de år, hvor jeg boede på toilettet, har jeg sendt 30 underretninger, og alligevel er der ingen, der træder til."

Daniel fortæller også, at grunden til, at han i dag som 18-årig kan dele sin historie og har et OK liv, skyldes en misbrugsbehandler, der var der for ham.

Hovedbudskaberne i debatten

Debattens omdrejningspunkt var: Hvordan bekæmper vi hjemløshed blandt børn og unge? Og i løbet af debatten tegnede der sig et billede af tre væsentlige anbefalinger: 1) Man skal lytte til de unge og ikke sætte alle i samme bås. 2) Man skal sammen med de unge finde de løsninger, der passer til den enkelte unge. 3) Man skal være meget mere fleksibel i forhold til løsningerne.

Kira West:

“De unge er først og fremmest unge. De vil ikke sættes i kasser. Det skal vi have en stor forståelse for. Vi skal møde dem respektfuldt. Unge, der er hjemløse, drømmer om det samme som andre unge. De vil gerne have en uddannelse, et sted at bo – et liv. Det skal vi hjælpe dem med at få.”

Jette Wilhelmsen:

“Vi skal være der, når børn selvstændigt rækker ud. Vi skal være der i mulighedsrummet. For hvis dem, der skal hjælpe, ikke er der, så bliver det endnu et svigt. Det er de unges liv, det handler om – og det er dem, der ligger inde med den vigtigste viden om, hvad der er bedst for dem.”

Bo Heide-Jochimsen:

“Vi oplever et system, hvor der er mange forskellige inde over – og ingen tager ansvar. Vores erfaring er, at mange af de unge ikke ved, hvor de skal gå hen. Og når de henvender sig til systemet, så er det et system, der ikke er indrettet til de unge. Mange af dem, vi møder, har brug for hjælp og har nogle meget konkrete ønsker. Det kan ikke være de unge, der skal finde ud af systemet, men det os, der skal lytte til de unge og være der for dem.”

Kristian Skovslund Nielsen:

“Jeg har været med i børne-ungeudvalget i kommunen i 12 år. Og vi kan lige så godt være ærlige og erkende, at der desværre findes eksempler som Daniels. Og hvad kan vi så gøre ved det? Vi skal ekskludere alle love og regler og så se på den enkelte person. Hvad er det, der skal til? Er det en bolig? Noget andet? Og så får man lovgivningen til at spille sammen bagefter.”

“Når vi har været i dialog med for eksempel en kommune, så får man at vide, at der af princip ikke findes børn under 18 år, som er hjemløse, fordi de har en adresse hos deres forældre. De kan jo bare gå hjem, er den måde, man tænker om det.”

JETTE WILHELMSSEN, LEDER AF JOANNAHUSET, RADIO LOUD 2021, "HVEM ER DANMARKS OVERSETE BØRN?"

Bo Heide-Jochimsen fortæller også, at mange af de unge, som de møder i deres arbejde på gaden, er på vej væk fra noget i stedet for på vej hen til noget. Kommunen forsøger så at skubbe dem tilbage til det, som de er på vej væk fra. Det kan være deres familie eller en anbringelse. De unge bliver ved med at blive skubbet tilbage til det system, som de har mistilid til, fordi de har oplevet rigtig mange svigt. Bo understreger, at det handler om at finde helt nye løsninger, hvor de unge kommer væk fra hjemløsmiljøet og ind i et ungemiljø – hvor der er voksne tættere på dem, så de unge har nogen, der kan guide dem.

Kira West fremhæver, at alle omkring de unge skal være tålmodige:

“Selvom det ikke lykkes første gang, anden gang, tredje gang eller fjerde gang, så skal vi prøve igen. Og ikke bare sige – vi har jo prøvet og gjort, hvad vi skulle. Ja, det er besværligt. Men vi bliver nødt til at have nogle redskaber, der kan hjælpe børnene og de unge over en meget længere periode og mere fleksibelt.”

Jette Wilhelmsen opfordrer også til meget mere fleksibilitet. I det hele taget synes hun, at alle skal tænke større og have større ambitioner:

“Vi skal være åbne og nysgerrige. Hvad drømmer de unge om? Hvad er et hjem for dem?”

Bo Heide-Jochimsen er også meget optaget af, hvad der menes med et hjem:

“For nogle år siden byggede vi huse sammen med de hjemløse. Vi byggede huse, som de kunne ta’ med. Nogle fik et lille vindue, så de kunne gemme sig derinde. Andre fik to døre, så de altid kunne stikke af. Nogle fik et tårn, så de kunne se verden. En proces, der var meget givende på alle niveauer.”

"Jeg har været hjemløs i en periode i mit liv. Og i den periode så sover jeg på folks opgange. Jeg sover ude foran Fisketorvet på et tidspunkt. Jeg sover lidt over det hele. Det kommer an på, hvor jeg er, når natten falder på. Det sådan lidt fra dag til dag, om man har et sted at sove. Jeg sov på en legeplads. Det var meget random steder. Jeg har overnattet i Københavns Lufthavns parkeringskælder for eksempel. Sådan noget fuldstændig skørt noget. For der kunne jeg få noget strøm. Og på Fisketorvet, når det åbnet kunne man gå der. Man kunne få gratis vand. De havde kopper ude foran Espresso House. Du kunne gå ind på handicaptoliet og vaske dig og gøre alle de her basale ting; børste dine tænder. Altså for mig blev det bare en normal ting at gøre. Så jeg så ikke mig selv som hjemløs, fordi jeg prøvede hele tiden bare at kæmpe igennem det på en mærkelig måde."

"Af svensk forskning fremgår det, at hjemløshed har betydelige negative konsekvenser for børns udvikling og senere livsmuligheder. Børnene kan føle sig glemt og magtesløse i hjemløshedssituationen. Derudover risikerer barnets tillid, herunder tillid til "voksenverdenen" og sociale institutioner, at blive varigt skadet under perioden i hjemløshed, hvilket kan trække tråde i barnets videre liv."

BERNTELL, A.M. & ÅBERG, M. 2020. "KORTLÄGGNING AV BARNFAMILJER I AKUT HEMLÖSHET I EKERÖ, JÄRFÄLLA, SOLLENTUNA, SUNDBYBERG, UPPLANDS-BRO OCH UPPLANDS VÄSBY"

Afslutningsvis sætter Jette Wilhelmsen også fokus på de strukturelle problemer, som der er i det system, der skal hjælpe de børn og unge, der lever i hjemløshed:

"I dag er det "de kolde hænder", der tager beslutningerne, og ikke dem, der er tæt på børnene. Den socialrådgiver, der faktisk møder barnet eller den unge og familien, har ikke mandat og beføjelser til at ta' beslutninger. Det må vi også gå ind og arbejde med."

FLERE SÆTTER PRIS PÅ JOANNAHUSETS FAGLIGE ARBEJDE

I begyndelsen af oktober 2021 modtog Joannahuset Retspolitisk Forenings hæderspris, KAFKAT'en. Bestyrelsesformand i Retspolitisk Forening, advokat Bjørn Elmquist, motiverede tildelingen med følgende udtalelse: "Joannahuset har på modig vis påtaget sig en vanskelig opgave med at støtte og repræsentere børn i det familieretlige og sociale system – også når børnenes tarv ikke stemmer overens med forældrenes eller passer ind i den kommunale tilgang. Ved kun at have barnets interesse for øje udfordrer Joannahuset nemlig i nogle tilfælde andre aktørers syn på børns rolle i disse sager."

Den 26. oktober 2021 modtog Joannahuset årets Tine Bryld Pris, Danmarks store socialpris. Tine Bryld Prisen uddeles i samarbejde med TrygFonden, Projekt Plan B og DR og ledsages af op til 500.000 kr. og en særlig statue, som kunstner Leif Sylvester har skabt. "Joannahuset er opkaldt efter Kim Larsens folkekære sang, Joanna. Et sted, hvor man ikke bare skal passe sig selv. Hvor man kan drømme, larme, svæve og spire. Det er i virkeligheden et smukt billede på Joannahuset. Det er børnenes hus. Hvor de kan være sig selv.

Larme, men også drømme og spire," lød det blandt andet i motivationstalen fra Gunvor Wibroe, formand for Foreningen for uddeling af Tine Bryld Prisen.

Jette Wilhelmsen modtog Tine Bryld Prisen og sagde blandt andet i sin takketale:

"Tine Bryld var en foregangskvinde, og hun er til stadighed et forbillede og en inspiration for mig og andre i Joannahuset for den autenticitet og styrke, hun besad. Tine var en vigtig

stemme – og hun gav den stemme videre til de unge og lyttede til dem. I Joannahuset forsøger vi netop at hjælpe unge i svære situationer ved at lytte til dem og styrke deres stemme i egen sag, og derfor har det stor betydning at få den moralske anerkendelse og blåstempling af vores arbejde, som Tine Bryld Prisen giver.”

Når Joannahuset brobygger til bl.a. kommunerne, står vi ved siden af de børn og unge, der har brug for hjælp – og det skal ikke være nogen

hemmelighed, at Joannahuset i sin brobygning sammen med børn og unge kæmper en brav kamp for at give børnene og de unge en stemme og muligheden for at blive lyttet til. Vi står også ved siden af børnene og de unge, når de kæmper for deres rettigheder og for at få indflydelse på de beslutninger, der bliver taget i deres liv. At modtage Tine Bryld Prisen og Kafkat Prisen er en stor opbakning til vores arbejde med rettighedsbaseret rådgivning og en anerkendelse af vores menneskesyn.

TYSKLANDS SVAR PÅ JOANNAHUSET

I Tyskland er der ikke et Joannahus i ét samlet hus, men en form for Joannahus, bestående af tre ben fordelt på hver sin adresse i Hamborg.

1 KINDER IN DER SZENE

Det første ben er Kinder In Der Szene (KIDS). KIDS er, som de selv beskriver det, et socialt tilbud for børn og unge op til 18 år, hvor der er mulighed for at få opfyldt ens grundlæggende behov og få rådgivning (socialfagligt og sundhedsfagligt). Fra kl. 13.30-16.00 er der åbent for aftalte rådgivninger og bisidninger ("bereitung"). Det er også i dette tidsrum, at de ansatte har mulighed for at klare alt det administrative arbejde, tage telefoniske eller fysiske møder med forældre, myndigheder, skole mv. samt tage imod besøgende udefra, som eksempelvis skoleelever. Kl. 16.00 åbnes dørene, og KIDS omdannes til et åbent drop-in-sted ("offener bereich"), hvor børn og unge kan henvende sig uanmeldt for omsorg eller rådgivning frem til klokken 21.00.

KIDS har åbent alle ugens dage, på nær tirsdag. Og på alle åbningsdage laver KIDS også opsøgende gadearbejde to timer om dagen (fra kl. 14.30-15.30 samt kl. 20.30-21.30) i lokalområdet omkring Hovedbanegården, Sankt Georg-kvarteret og omkring Katedralen.

2 SCHLAFSTATT

Det andet ben går under navnet SchlafStatt og er et huslytilbud, hvor børn og unge op til 21 år kan få husly i 6 eller 4 uger alt efter, om den unge bor i eller uden for Hamborg – og i nogle tilfælde i endnu længere tid. Det er gennem KIDS, at børn visiteres til SchlafStatt. SchlafStatt har åbent fra kl. 21.45-09.30.

3 SIDEWALX

Det tredje ben er et opsøgende gadeplansprojekt, SidewalX, som med deres lidt ældre målgruppe, unge mellem 16-24 år, også fungerer som en brobyggende indsats fra KIDS. SidewalX har et fysisk sted, som er åbent to dage om ugen, og derudover er de ofte på gaden, hvor de også dækker et større område end KIDS' daglige opsøgende gadearbejde.

Alle tre ben hører under samme organisation; Basis & Woge.

Basis & Woge er en større organisation, som arbejder inden for syv forskellige områder, hvor der for hvert område er flere forgreninger. KIDS, SchlafStatt og SidewalX er alle forgreninger, som hører under samme hovedområde. I denne artikel vil vi primært fokusere på KIDS og SchlafStatt.

KIDS – "THE MOTHER OF ALL HELPING"

To bestyrelsesmedlemmer fra Joannahuset besøgte i 2017 for første gang Hamborgs tyske pendant til Joannahuset. Dengang var det med stor nysgerrighed på, hvad et krisecenter for børn og unge udgør: "Hvilke børn og unge mødte KIDS og med hvilke behov?" og "Hvorfor opstod det?". I april 2022 har Joannahuset været på besøg for anden gang.

Denne gang er det med et andet fokus, da Joannahuset nu rejser med 1½ års praksiserfaring fra det fysiske Joannahus på Christianshavn. Tasken var derfor pakket med andre spørgsmål; mindre fokuseret på hvad og mere på hvordan: "Hvordan involverer de børn og unge i udviklingsarbejdet?", "Hvordan fungerer deres samarbejde eller brobygning til de sociale myndigheder?", "Hvilken modvind har de været igennem?", og "Hvordan kom aftalen om 48 timers anonymitet i stand?"

Blot fem minutters gang fra Hamborgs hovedbanegård, på en trafikeret sidegade fyldt med butikker og cafeer, flere med LGBT+-flaget eller farverne stolt repræsenteret i butiks-vinduet, ligger KIDS centralt placeret på et hjørne. Facaden er på en og samme tid anonym og iøjnefaldende. Anonym med de tonede ruder, men en anonymitet, der brydes med de iøjnefaldende statements markeret på vinduerne. Et vinduesparti er helliget til FN's Børnekonvention fra 1989: "Alle børn har grundlæggende rettigheder", står der med tydelige sorte bogstaver.

I KIDS kan du komme ind fra gaden og få rådgivning, et måltid mad, spille bordfodbold eller pool, tage et bad, få en samtale med en sygeplejerske, vejledning om medicin, få en lille førstehjælpskasse, frit tage noget second-hand-tøj, se fjernsyn eller bruge en computer.

Da vi ankommer, står lederen, Malte, og to ansatte, Nicholas og Stefan, klar i døren til at tage imod os. Allerede fra vores første møde med de tre, kan vi tydeligt mærke, at de hviler i hinandens selskab og kender hinanden godt.

ET ÅNDSFÆLLESSKAB I ANDRE FYSISKE RAMMER

Når du træder ind hos KIDS, befinder du dig først i en éntre. Her kan du tag alverdens forskellige folder og postkort om andre tilbud. Man kunne tro, at folderne ville give et sterilt udtryk, men ligesom på facaden er der klistermærker med statements, som sender et signal om, hvilke værdier KIDS er funderet på, som på sin vis giver et indtryk af, at du er kommet til et sted, som har en sag, og som vil møde og acceptere dig som den, du er.

Et signal, der går igen i den øvrige indretning, hvor KIDS' politiske ståsted er synligt. Der er klistermærker om flygtningepolitik: "Refugees Welcome", klimapolitik: "#Neu Start Klima" og "Change is coming, whether you like it or not. Fridays for Future" samt identitetspolitik: "#saytheirnames". På toilet dørene signaleres det, at her rummes forskellige kønsidentiteter, da toiletter er opdelt i – ikke kun bincære køn – men i kvinde, mand og transkønnet.

Da vi er trådt ud af entréen, står vi i en lang, åben gang. Til venstre er der en stor stue, som er indrettet til at udgøre to samværsrum – et centreret om en sofagrube rettet mod et fjernsyn og et bord- og stolesæt, der ligger op til fællesspisning, brædspil eller fælles samtaler. Til højre er der en glasvæg, som afslører et samtalekøkken – og det er her, vi starter med at blive ført ind, og det viser sig, at det er der en grund til.

Køkkenet er hjertet i huset

"Det er børnenes og de unges rum," fortæller Malte og slår armene ud, så man fornemmer hans stolthed over omgivelserne i køkkenet. Køkkenet er også helt nyt, og de unge har været med til at indrette det. Eksempelvis er det de unge, som har valgt loftslamperne. To gamle industrilamper, der med to tykke snoede reb er forbundet til loftet.

Maden er en meget vigtig del af KIDS og indgår som et fast ritual i løbet af dagen. Det er heller ikke hvem som helst, der laver maden, da de har ansat en fast køkkenmedhjælper, som sørger for at lave god og sund mad, som børnene og de unge kan lide. Børn og unge har også mulighed for at være med til at lave maden og kan endda få et minikursus, hvor de kan tilegne sig basal viden og kompetencer vedrørende madlavning.

Et kontor som det fortrolige rådgivningsrum

Da vi træder ud af køkkenet, bevæger vi os ned ad gangen. Vi passerer tre toiletdeøre på venstre hånd og på højre hånd et poolbord, med en bordtennisplade ovenpå, skabe til opbevaring med kodelås på og to knagerækker med genbrugstøj til fri afbenyttelse.

For enden af gangen ligger deres kontor, som også danner ramme for rådgivningssamtaler. Det er både børn og unge, der spørger, om de kan tage en snak på kontoret, men også de voksne, der kan finde på at spørge, om et barn eller en ung vil have en snak på kontoret. Der er to døre til kontoret. Den ene fører dig direkte ind på kontoret, mens du ved den anden dør først skal igennem et meget lille rum.

I det meget lille rum er der et endnu mindre bord og to stole. Da vi står sammenklemt derinde, udspringer der en snak om bygningens historie. Engang har det været et apotek og før da en bank. I dag er det lille rum det sted, hvor den tilknyttede sygeplejerske holder til, når hun er der. Det er "daily work" at tale om prævention og graviditet, så derfor er sygeplejersken velbesøgt, når hun kommer.

Da vi har passeret det lille rum, kommer vi ind på kontoret. Kontoret, som er seks gange større end det meget lille rum, ligner et hvilket som helst andet kontor. Der er to store skriveborde, der står overfor hinanden. Begge bordflader er dækket af papirer og er platform for en stationær computer.

“WE ARE A MIRROR OF THE SITUATION IN SOCIETY. THE PROBLEMS DON’T ARISE ISOLATED IN KIDS OR SCHLAFSTATT”

Efter rundvisningen i KIDS sætter vi os i stuens sofagrube. Hurtigt falder snakken hen på KIDS’ tilgang, hvor indtrykket fra de fysiske rammer reflekteres i de verbale udsagn. Deres positionering er tydelig og sikker: “We are the left wing”, markerer lederen, Malte, i en afslappet positur, som afslutningen på en længere forklaring af, hvordan de møder og ser børn og unge som eksperter i eget liv. Det er tydeligt, at de har fundet deres plads. Der hviler en let selvsikkerhed, men samtidig ydmyghed, i deres måde at tale om deres arbejde på – og det er med god grund. I dag er de meget vellidte blandt børn og unge, lokalmiljøet, politiet, samarbejdspartnere og beslutningstagere. Deres positive omdømme kan Malte især mærke, når han deltager i diverse arrangementer, konferencer og møder.

Men sådan har det ikke altid været.

KIDS startede et andet sted. Først i en bygning få meter fra, hvor KIDS holder til nu. Men så blev de smidt ud og måtte rykke over i tre containere på en efterladt og ensom græsplæne foran den trafikerede hovedbanegård.

KIDS er derfor ikke kommet legende til deres position som de eksperter, de er i dag, og de kan derfor også godt forstå og genkende nogle af de brobygningsudfordringer, som Joannahuset har oplevet i den første tid – selvom vores spørgsmål om samarbejde og vores beretninger om udfordringer i dag alligevel bliver mødt med en vis forundring. Særligt når vi fortæller om de situationer, hvor vi har måttet “afvise” unge for at få husly, enten fordi de har været for unge, samtykke ikke har været muligt, eller deres dage for

husly er udløbet. I de situationer har Joannahuset forsøgt at brobygge til kommunen, men er i flere tilfælde blevet mødt med, at vi skal motivere den unge til at tage hjem, og det er den unges eget valg, hvis den unge går på gaden. Det forstår KIDS ikke, da det ikke vil ske i deres brobygning. De fortæller, at de bliver betragtet som faglige eksperter, hvorfor andre professionelle vil lytte til deres vurdering, som de siger: “We are social workers, we are the experts, and it’s illegal not to help.” Deres forundring forøges, da de hører, at Joannahuset, ligesom KIDS, er delvist finansieret af offentlige midler. For hvis regeringen betaler for det, så må det være, fordi projektet ikke bare er godt, men også nødvendigt. Malte opfordrer til, at andre lytter til et krisecenter, da det er en særlig viden om børn og unge, man ligger inde med her.

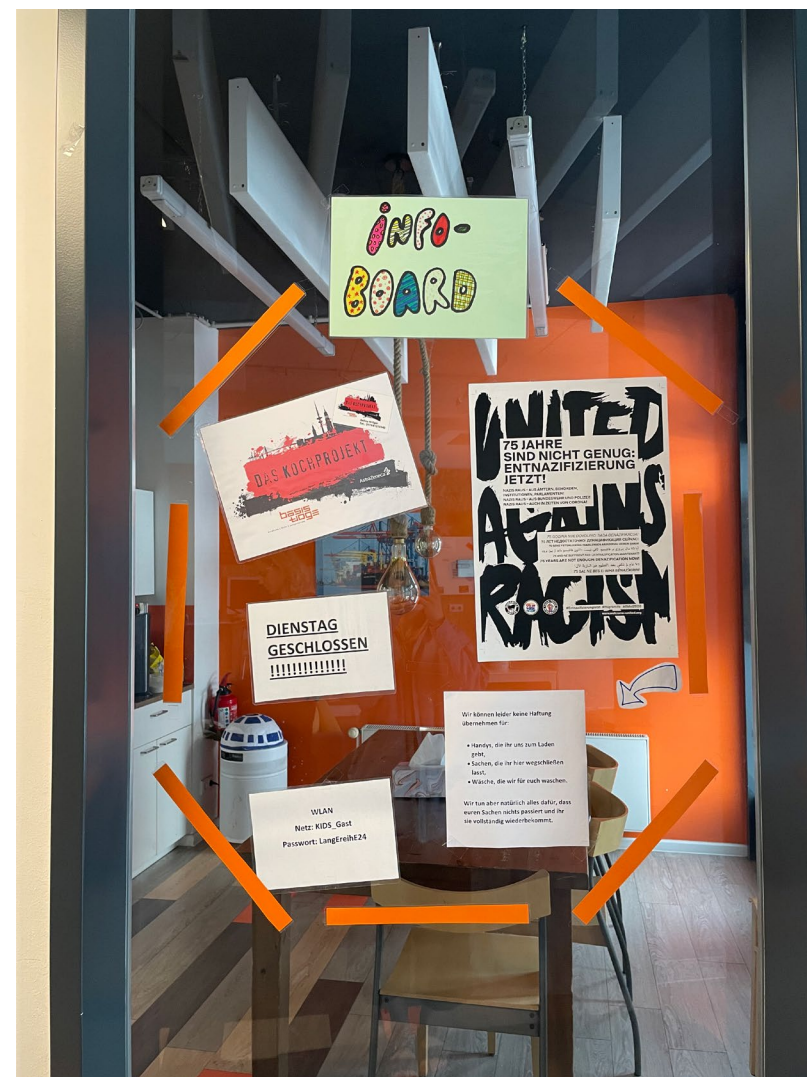
“We are social workers, we are the experts, and it’s illegal not to help.”

Selvom de er mere vellidte nu, har de også mødt modstand i starten. Der er eksempelvis flere børn og unge, som har en form for misbrug, hvorfor nogle vil mene, at det er et farligt miljø for børn og unge at opholde sig i. Kritikerne vil mene, at der er en risiko for, at børnene og de unge vil blive introduceret til rusmidler. Men hverken KIDS eller SchlafStatt skal ses som et isoleret sted, der alene kan være medvirkende til, at unge møder andre unge, der benytter sig af rusmidler: "We are not an island, if they want to meet children and drugs, then they will. KIDS and SchlafStatt will not be the first time they meet this."

Malte fortæller, at det er vigtigt, at de overfor børn og unge ikke udstråler, at de er en del af systemet, men at de er noget andet. Malte forklarer, at det skyldes, at der er flere børn og unge, der oplever, at de kæmper mod systemet.

De taler om børn og unge som: "Members of KIDS" og om børn og unge som eksperter: "We believe, you are the expert." I samme ånd tager de altid børn og unge seriøst i deres ønsker og forsøger at imødekomme det. Eksempelvis var der en gruppe drenge, som ønskede, at der blev lavet en fast "Boys night", hvor de ville have mulighed for at tale om køn og seksualitet, så det arrangerede KIDS.

"We are not an island, if they want to meet children and drugs, then they will. KIDS and SchlafStatt will not be the first time they meet this."

GRÅZONER – ET UDVIDET HANDLINGSRUM OG ET SAMARBEJDE BYGGET PÅ TILLID

Det næste stop på turen er til SchlafStatt. Med offentlig transport kan du komme til SchlafStatt fra KIDS på 25 minutter. At SchlafStatt ikke er placeret centralt er både af økonomiske årsager, og at den afsides placering medfører, at børn og unge aktivt skal vælge at "bevæge" sig for at benytte sig af tilbuddet og flytte sig fra det miljø, som kan være problematisk for dem.

For at kunne få overnatning i SchlafStatt skal du være fyldt 14 år og visiteres gennem KIDS. I visitationen har KIDS for øje, om den unge har en for voldsom aggressiv adfærd, har et for problematisk forbrug af stoffer eller er meget selvmordstruet. Hvis det vurderes, at den unge ikke kan få overnatning grundet en af de førnævnte forhold, vil KIDS brobygge til nogle af de andre tilbud, som bedre kan hjælpe den målgruppe, såsom det statslige tilbud RIO eller KJNDS. Beslutningen vil aldrig være vedvarende, men blot gældende for den dag, hvor den er truffet. Herefter vil KIDS altid gå i dialog med den unge og give flere chancer for, at den unge kan få overnatning. Generelt arbejder de meget elastisk og har flere gråzoner, som udvider de rammer, de normalt kan navigere i. Det gælder både i forhold til varighed af anonymitet, husly, aldersgrænse og samtykkekrav.

48 timers anonymitet fordelt på to dage, to uger, to måneder, eller ..

De første 48 timer i SchlafStatt kan den unge være anonym. I den fase vil formålet være at finde ud af, om den unge har et særligt behov ("special need"), finde en vej ind i systemet eller en anden vej til hjælp og at spørge forældre om samtykke til husly, når de 48 timer er gået. 48 timer kan godt være to overnatninger på forskellige tidspunkter, f.eks. med en uges mellemrum. Men de holder styr på, hvor mange overnatninger den unge har, selvom den unge er anonym. Det er ikke altid nok med 48 timer, hvorfor det i nogle situationer ender med at være 72 timer, svarende til tre dage. Det er teamet bag KIDS og SchlafStatt, der kan vurdere, om det er nødvendigt med forlængelse af den anonyme huslyperiode for den enkelte. Malte udtaler: "It's a trusting situation from the social system to give us the permission." På den måde er der en gråzone mellem 48 timer og 72 timer, hvor det er KIDS alene, der foretager den faglige vurdering af, hvornår det er nødvendigt med forlængelse.

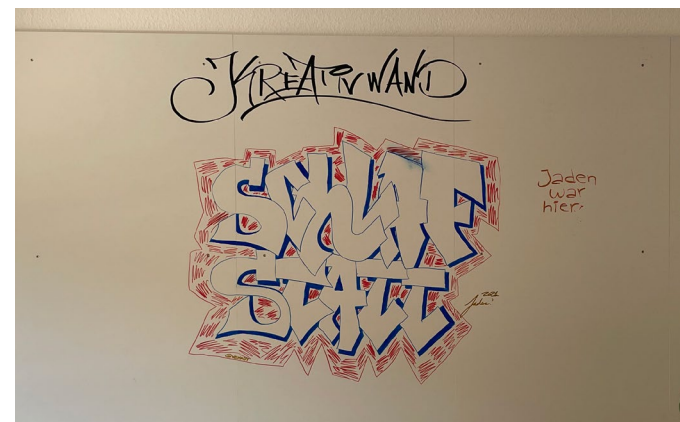
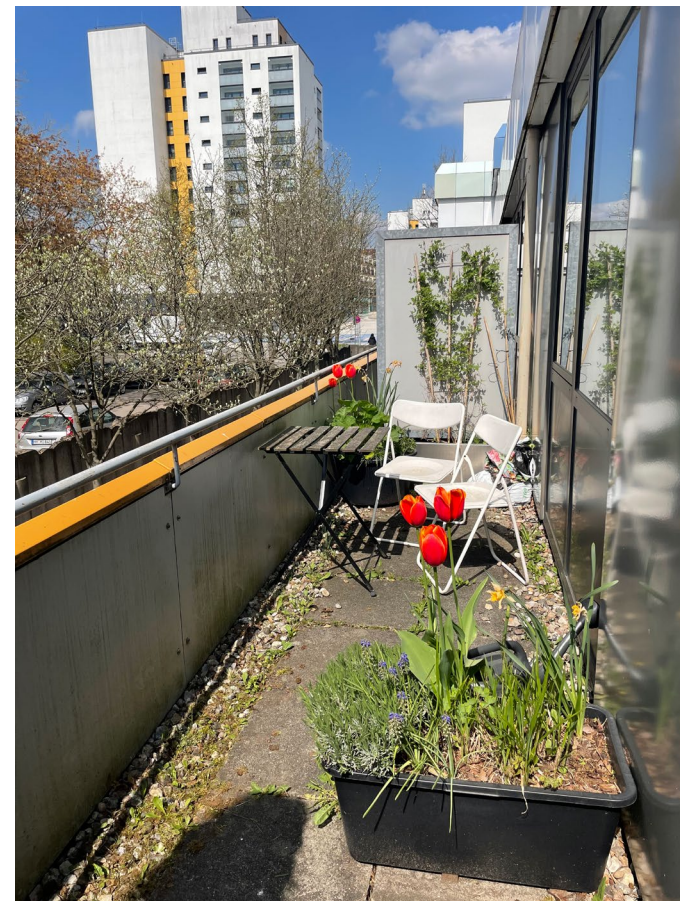

Børn under 14 år kan også få husly

I udgangspunktet er det kun unge fra 14 år, som kan benytte sig af SchlafStatt. Men kommer der nogle yngre børn, hvilket de har oplevet, så er det KIDS, der finder en løsning. Det kan være at tage med barnet et andet sted hen. I de tilfælde, hvor der ikke kan findes andre muligheder, vil KIDS kunne ansøge de sociale myndigheder om dispensation for alderskravet. De har aldrig oplevet at få et nej, da KIDS' vurderinger bliver betragtet som ekspertudtalelser. Så her har KIDS igen et udvidet handlingsrum til at kunne hjælpe de børn, som ellers ikke passer ind i den formelle ramme for husly.

Forældre kan få frataget retten til at give forældresamtykke

Forældre skal, ligesom i Joannahuset, give forældresamtykke for, at en ung kan overnatte i SchlafStatt, men først efter de 48 timer, hvor den unge kan være anonym. Men det sociale system kan fratage forældrene retten til at skulle give samtykke. Dette er dog en langsom proces og mister derfor sin relevans i forhold til de akutte situationer, hvor unge ikke har fået samtykke fra deres forældre. KIDS og SchlafStatt har derfor ikke nogen praksiserfaringer med det. Så når de i stedet står i en situation, hvor der ikke kan indhentes forældresamtykke, så er de i kontakt med de sociale myndigheder, og ofte bliver det til, at hvis KIDS vurderer, at barnet eller den unge sendes ud i en farligere situation,

jamen så har de, som tidligere nævnt, en forpligtelse til at hjælpe, og derfor kan nogle børn og unge ende med at overnatte i SchlafStatt alligevel.

Husly indtil behovet ikke er der længere – selv hvis det betyder 300 dage

Da vi sidder i fællesrummet i SchlafStatt, spørger vi ind til, om de altid har fundet en løsning efter de fire til seks uger, hvor de unge har haft husly i SchlafStatt. Svaret er klart, at det ikke altid er tilfældet. I enkelte situationer har de derfor også prøvet, at de må lade unge gøre brug af Schlafstätt i længere tid end de afsatte 4-6 uger.

De forklarer: Som socialarbejdere må man ikke "smide børn ud" i en farlig situation, hvis dette er muligt at undgå. Derfor kan de nogle gange blive nødt til at have unge i husly i længere tid, hvis systemet ikke hjælper. Da de ansatte har en funktion som socialarbejdere, anser KIDS det som værende ulovligt ikke at hjælpe, da de mener, at det er enhver socialarbejders forpligtelse at forebygge farlige situationer for børn og unge. Det handler om "harm reduction".

Stefan fortæller om en aktuel situation, hvor de har en ung, som er 17 år, og som lige om lidt har benyttet sig af 300 dage i SchlafStatt. Han har ingen andre steder at gå hen, og myndighederne har ikke grebet ind endnu – derfor ser SchlafStatt det som deres forpligtelse at være der for ham, indtil der er fundet en løsning. De går langt for at hjælpe det enkelte barn og den enkelte unge.

Ved dagens afslutning oplever vi os meget berigede, udmattede, overstimulerede, empowered, bekræftede, løftede og inspirerede – men samtidig også sultne – sultne efter mere viden. Det var en "intens dag", som Malte siger, med masser af indtryk, information og nye ideer. Vi har kun nået at bevæge os på overfladen, men alligevel har det været et nært møde. Samtalen gled, som nævnt, ubesværet og siden da har vi også holdt kontakten og været i løbende dialog med dem – så det er nok ikke sidste gang, at Joannahuset slår vejen forbi Hamborg.

"Som socialarbejdere må man ikke "smide børn ud" i en farlig situation, hvis dette er muligt at undgå. Derfor kan de nogle gange blive nødt til at have unge i husly i længere tid, hvis systemet ikke hjælper. Det handler om "harm reduction"."

“BØRN OG UNGE BLIVER AFVIST PÅ KRISECENTER, HVIS FORÆLDRE SIGER NEJ. NU VIL POLITISK FLERTAL ÆNDRE REGLER”

Sådan lød overskriften på dr.dk, da mange medier buldrede og bragede efter de tweets, som Joannahuset havde delt en mandag morgen i februar 2022:

“I nat forlod 3 unge Joannahuset, fordi de ikke fik samtykke til husly. 2 gik på gaden, 1 måtte gå tilbage til volden i det hjem, hun var flygtet fra. Vi MÅ sikre, at børn får selvstændig ret til at tage ophold på krisecenter. Det er grotesk, at det kræver samtykke fra dem, de flygter fra.”

Få timer efter blev Joannahuset kontaktet af flere medier, der ville have uddybet den problematik, som blev beskrevet i tweetet: TV2, TV-Avisen, DR P1 & P4, Berlingske, Politiken, Radio 4, Radio Loud og mange flere. De interviewede bl.a. Asger, der er nattevagt i Joannahuset – og som ofte oplever den situation, der var beskrevet i tweetet. Han kunne fortælle de forskellige medier, hvordan han klokken 2 om natten tager imod børn og unge, der er flygtet hjemmefra eller fra det sted, hvor de er anbragt. De ringer på døren til Joannahuset i en forvisning om, at de nu endelig har fundet et sted, hvor de

OPLEVET EKSEMPEL FRA JOANNAHUSET

FORÆLDRESAMTYKKET KAN FØRE TIL UNØDVENDIG STRESS HOS DEN UNGE OG FRA DEN UNGES PERSPEKTIV OPLEVES SOM EN UDFORDRING AT RÆKKE UD TIL KOMMUNEN

En ung pige på 14 år, som vi her kalder Merita, begynder allerede på tredjedagen efter at have haft husly at bekymre sig om, at hun snart ikke har flere dage tilbage. Det er første gang, hun fortæller sin historie til nogen, og hun er samtidig i proces med at udarbejde en underretning i samarbejde med Joannahuset. Merita er bekymret for, at hvis hun kontakter kommunen, og hendes forældre bliver sure over, at hun har sagt ting højt, så vil hun ikke kunne få samtykke igen. Samtidig tør Merita ikke at tage hjem og vil derfor gerne have husly den dag, hvor hun underretter. Merita bruger meget tid på at lægge strategier for, hvordan og hvornår hun skal række ud til kommunen og udviser tydeligt stress over at have et så begrænset antal dage, og at det samtidig er betinget af forældresamtykke. Hvordan kan Merita på den ene side "bryde" med loyaliteten overfor sine forældre – og på den anden side samtidig håbe på, at forældrene bevarer "loyalitet" overfor hende og giver samtykke til husly?

kan få husly – og ro og fred. Men desværre må Asger ikke give dem husly, hvis ikke deres forældre eller værge vil give samtykke til det.

"I sidste uge kom der en midt om natten, som virkelig var ked af det. Og da vi fortalte ham, at vi skulle have et ok fra hans forældre, så var det lidt ligesom, han fik en mavepuster. Det havde han ikke regnet med, og det var slet ikke det, han havde lyst til."

Asger Bregnhøj, børnefaglig medarbejder i Joannahuset, ([citat fra artikel på dr.dk](#))

Efter medieomtalen kom også flere politikere på banen og krævede handling.

"Det nytter simpelthen ikke noget, når børn og unge søger hjælp på et krisecenter, at de så skal have en godkendelse fra den, som for eksempel har udsat dem for vold."

Socialordfører for Konservative, Brigitte Klintskov Jerkel, ([citat fra artikel på dr.dk](#))

Joannahusets leder, Jette Wilhelmsen, blev også interviewet af flere medier.

Der er ingen tvivl om, at politikere fra Folketinget har fokus på Joannahusets arbejde og det store behov, der er for, at vi sikrer børn og unge i akut krise og kriselignende situationer hjælp på et krisecenter målrettet dem. Joannahuset har holdt mange konstruktive møder med flere af de socialpolitiske ordførere og sammen med unge fra huset fremlagt vores perspektiv på udfordringerne omkring samtykkekravet, og det har åbnet for gode dialoger, som vi håber fører til nye muligheder og rettigheder til børn og unge i krise. Joannahusets leder, Jette Wilhelmsen, formulerer det sådan her:

“Vi ønsker, at børn og unge får en selvstændig ret til at opholde sig på krisecenter, hvor der er en orienteringspligt til krisecenteret. På den måde kan Joannahuset hjælpe de børn og unge, som henvender sig til dem, med en sengeplads uden at risikere, at forældre eller andre, der har forældremyndigheden, nedlægger veto mod opholdet.”

Jette Wilhelmsen, dr.dk

Jette Wilhelmsen understreger, at den selvstændige ret til ophold på krisecenter betyder, at der ikke skal indhentes samtykke fra forældremyndighedsindehaveren.

Joannahuset oplever også, at de unge, når de ikke får samtykke til husly, bliver sat i en yderligere udsat situation. De er tvunget til at fortsætte deres usikre liv som hjemløse, leve et liv som sofasurfere eller tage tilbage til det sted, de er flygtet fra. Det kan være tilbage til de forældre, der har udsat dem for psykisk eller fysisk vold eller tilbage til den anbringelse, hvor de tidligere har opholdt sig. Joannahuset har derfor også foreslået Social- og Ældreministeren, at vi – foreløbig indtil udgangen af 2023 – afprøver forslaget om at give Joannahuset orienteringspligt overfor forældre og myndigheder, i stedet for at forældrene skal give samtykke til, at unge kan få husly i Joannahuset.

I Hamborg i Tyskland findes et initiativ, der minder om Joannahuset. Det går under navnet KIDS og SchlafStatt. De mener, det er ulovligt ikke at hjælpe børn i krise, hvorfor de i situationer, hvor de ikke kan opnå at få samtykke til husly og heller ikke kan finde et andet sted, hvor barnet eller den unge kan være, er forpligtede til at hjælpe barnet og den unge alligevel.

[Læs mere her](#)

Lige nu afventer Joannahuset en tilbagemelding fra politikerne på forslaget om børn og unges selvstændige ret til ophold på krisecenter i den akutte fase, hvor de rækker ud efter hjælp. Vi har et håb om, at der findes en løsning, når politikerne mødes igen efter sommerferien 2022.

OPLEVET EKSEMPEL FRA JOANNAHUSET

CHRISTOFFER ER ANBRAGT, MEN ER TAGET TIL JOANNAHUSET FOR AT EFTERSPØRGE HUSLY.

Christoffer oplever upassende og grænseoverskridende adfærd (både fysisk og mentalt) fra andre unge samt personalet på opholdsstedet, hvor han er anbragt. Lederen af opholdsstedet afviser at give samtykke til husly i Joannahuset med begrundelsen: "Vi vil ikke give samtykke, da det så vil blive en strategi for Christoffer at løbe ind til Joannahuset, når ting bliver svære." Christoffer får valget om at blive hentet af opholdsstedet frivilligt eller blive hentet ufrivilligt af politiet.

Tallene er stadig skræmmende – men politikerne har endnu ikke fundet en løsning

Siden debatten efter opslaget på Twitter tilbage i februar 2022 har tallene ikke ændret sig i Joannahuset. Vi ser fortsat, at samtykke spænder ben for flere af de børn og unge, som efterspørger husly.

D. 22. december 2020 fik Joannahuset tilladelse til at tilbyde husly til unge mellem 14-17 år. I perioden fra d. 22. december 2020 til d. 14. august 2022 har 292 henvendt sig fysisk i Joannahuset. Ud af dem har 247 (85%) været i aldersgruppen for husly (dvs. mellem 14-17 år).

I alt for perioden har 96 unge fået husly, men det afspejler ikke efterspørgslen.

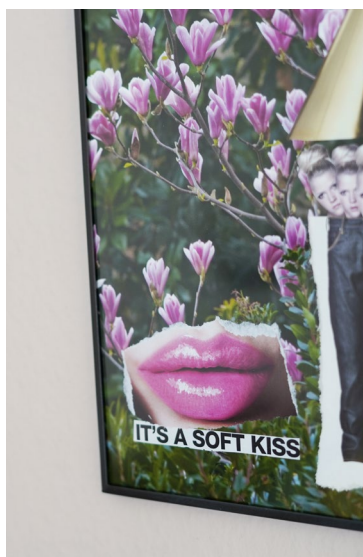
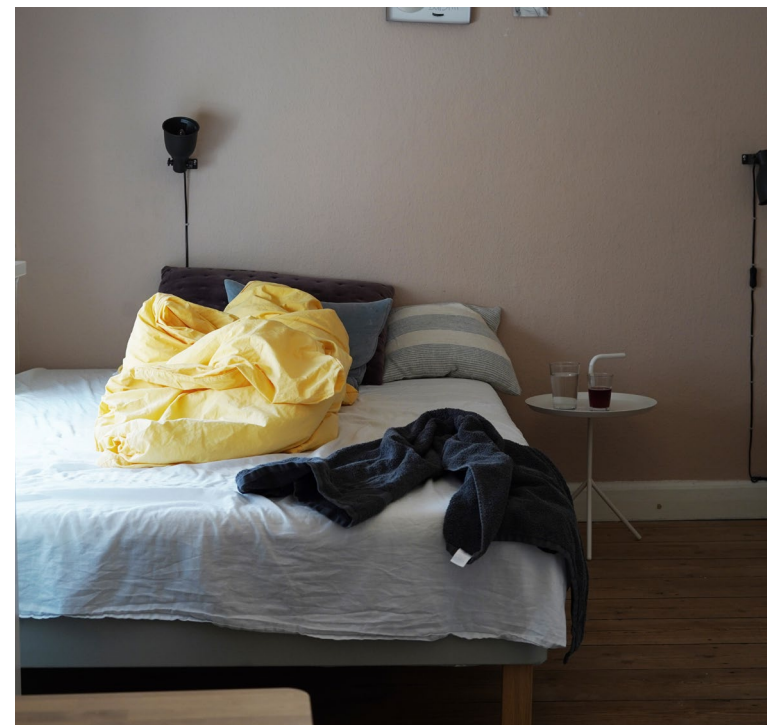
Siden 22. december 2020 har 119 børn og unge efterspurgt husly allerede fra deres første færd i Joannahuset. Af de 119 børn og unge har 71 fået husly efterfølgende – enten samme dag for modtagelsen eller senere i deres rådgivningsforløb – og 48 har ikke fået husly.

Det betyder, at det er 4 ud af 10, som har efterspurgt husly, der ikke har modtaget det.

Af de 48, der ikke har fået husly, men har efterspurgt det, er 38 under 18 år (31 unge ml. 14-17 år og 7 børn under 14 år).

For perioden svarer det til, at Joannahuset omtrent hver anden uge har måttet afvise ét barn eller ung under 18 år, som har efterspurgt husly.

Hvis hyppigheden for antallet af børn og unge, der efterspørger husly, men ikke får det, fortsætter frem til Joannahusets forsøgsperiode afslutter d. 31. december 2023, kan vi forvente, at der ved afslutningen på forsøgsperioden vil være tale om omtrent 79 børn og unge, som har efterlyst husly, men ikke har opnået det.

SKAL BØRN OG UNGE HAVE SELVSTÆNDIG RET TIL AT TAGE OPHOLD PÅ ET KRISECENTER?

Joannahuset på Folkemødet: Lørdag den 18. juni 2022

TEMA

Børn og unges ret til krisecenter

DEBAT

Skal børn have ret til at ta' på krisecenter?

PANELET

Ninna Thomsen – Direktør i Mødrehjælpen

Jette Wilhelmsen – Leder og stifter af Joannahuset

Christina Thorholm – Folketingsmedlem, Radikale Venstre og Socialordfører

Ditte Brøndum – Næstformand i Dansk Socialrådgiverforening

“Jeg ser Joannahuset som en social skadestue. Og når børn kommer på skadestue, så venter lægerne jo heller ikke på, at nogen har sagt ok til, at de må behandle. De går i gang. Men hvis man skal indlægges til en længere behandling, så er der nogen, der skal inddrages.”

Det var en af tilhørerne til dagens debat, der formulerede ovenstående sætning, og han var ikke i tvivl om, at børn og unge skal have ret til at komme på krisecenter uden samtykke fra forældre. Men skal de være der en længere periode, så skal myndighederne og forældrene involveres.

Blandt debatdeltagerne var der meget forskellige holdninger til netop det spørgsmål; et par stykker fremhævede, at det vil betyde, at vi tager myndigheden fra forældrene. Men inden debatten for alvor kom i gang, gav Jette Wilhelmsen et indblik i hverdagen i Joannahuset:

“Børn, der søger husly i Joannahuset, kommer døgnet rundt. Når de siger, at de gerne vil have husly, så fortæller vi dem, at det er muligt, hvis deres forældre eller anbringelsessted giver samtykke til det. Unge, som ikke kan opnå samtykke til husly, kan fortsat være i Joannahuset for omsorg og rådgivning og retshjælp; det kræver ikke samtykke. Det er meget forskelligt, hvad de unge vælger. De er så pressede, så nogle vælger også at gå, hvis de ikke kan få en seng her og nu – så går de ud og finder andre muligheder for overnatning. Det kan være på gaden eller en tilfældig sofa.”

Jette fortalte også, at Joannahuset er gået ud med et forslag om, at børn og unge skal have selvstændig ret til at opholde sig på et krisecenter i 14 dage, så de er sikret i den her meget særlige fase af deres liv. Det kræver meget mod at række ud efter hjælp, så Joannahuset vil gerne give børnene en garanti for, at de også kan få den hjælp, de rækker ud efter.

Christina Thorholm, der er socialordfører i SF:

“Det er helt fantastisk, at vi har fået et børnekrisecenter. Det har givet os nogle udfordringer lovgivningsmæssigt på, hvordan vi skal tackle det. Forældrene har jo forældremyndigheden. Umiddelbart virker det ikke, som om der er bred politisk enighed om de 14 dage, så kan vi finde nogle andre muligheder? Kan vi eksempelvis give børnene en mulighed for at få en seng – 1 dag eller 2 dage uden samtykke? Det, synes jeg, er en spændende diskussion.”

Udover de lovmæssige udfordringer så Ditte Brøndum, der også repræsenterer de mange socialrådgivere, der arbejder i kommunerne, også en del andre udfordringer ved Joannahusets forslag:

“Vi mener, det er afgørende, at der er et sted, hvor børn og unge kan komme hen og få ro. Men hvad skal man gøre, hvis det er et barn, som er meget behandlingskrævende? Hvor det er alvorligt, hvis barnet ikke får behandling i 2 dage? Hvad gør man, hvis der kommer børn, som er dømt i ungdomskriminalitetsnævnet, hvad gør man ved dem?”

Ditte Brøndum var også meget optaget af det faktum, at for langt de fleste børn er forældrene en afgørende faktor til at løse problemet, selvom de også er en del af problemet. Derfor mente hun også, at det er afgørende, at forældrene bliver inddraget så hurtigt som muligt.

Jette Wilhelmsen:

“Børn skal have ret til at få en pause. Uanset om man er behandlingskrævende eller kriminel. Krisecenteret skal ikke overtage myndigheden, men skal meget hurtigt sammen med barnet række ud til myndighederne og forældrene.”

Undervejs i debatten bliver tilhørerne opfordret til at komme med input og spørgsmål – og den opfordring var der flere, der fulgte:

“Når børn rækker ud, så er det en stor tillidserklæring. Så når I siger til dem, at de skal have et samtykke, er det så ikke et stor tillidsbrud? Og hvordan genopbygger I den tillid?”

Det spørgsmål fik Jette Wilhelmsen mulighed for at svare på:

“Det er netop derfor, at børn og unge skal have en selvstændig ret til at opholde sig på et krisecenter. Da det kan opleves som et tillidsbrud, når man ikke kan give dem hjælp, når de rækker ud efter den. Så på den måde er det svært.”

Ditte Brøndum fremhævede også nogle grundlæggende strukturelle udfordringer i kommunerne, der gør, at børn og unge har det svært med systemet og derfor opsøger et krisecenter:

“Vi oplever, at socialrådgiverne er underlagt et meget stort økonomisk pres. Det er et af de områder, hvor udgifterne er steget meget, men der er ikke fulgt penge med. Det lægger et stort pres på de bevillinger, man kan få lov til at lave. Vi ser også, at på netop det her område er der en meget stor personaleudskiftning blandt socialrådgiverne. Det er også et sted, hvor stressniveauet er højt, og vi har den største rate af socialrådgivere, der bliver ramt af stress.”

Ditte Brøndum fremhævede også, at børn skal have meget lettere adgang til kommunen. Efter hendes mening er der blevet opbygget et system, hvor voksne kan opsøge hjælp på barnets vegne, men det er ikke særlig børnevenligt. Hun kunne godt tænke sig, at børnene fik en indgang til kommunen, som var på deres præmisser.

“Børn skal have ret til at få en pause. Uanset om man er behandlingskrævende eller kriminel. Krisecenteret skal ikke overtage myndigheden, men skal meget hurtigt sammen med barnet række ud til myndighederne og forældrene.”

JETTE WILHELMSSEN, LEDER AF JOANNAHUSET.
CITAT FRA DEBAT PÅ FOLKEMØDET 2022

Jette Wilhelmsen supplerede Ditte Brøndums beskrivelse:

“Jeg tror, det er vigtigt, at vi har nogle stærke kommuner og et stærkt civilsamfund. Og jeg kan sagtens følge det, Ditte siger. Det var en vild oplevelse for mig, den forskel, der var, fra jeg arbejdede i kommunen, til jeg arbejdede i Børns Vilkår. Jeg var stadig den samme, men de oplysninger, som børnene delte med mig, da jeg f.eks. var ansat i Børns Vilkår, delte de ikke med mig, da jeg var ansat i kommunen.”

En anden tilhører ville gerne have sporet samtalen tilbage på det forslag, som Joannahuset var kommet med:

“Jeg er skeptisk overfor jeres forslag. Jeg synes, det er godt, I findes, og I gør et godt stykke arbejde. Men jeres forslag piller ved nogle grundlæggende rettigheder i vores samfund. Forældrenes ret over deres børn. Når vi i dag piller ved den ret, er der mulighed for, at forældrene kan klage. Men hvem skal jeg som forældre klage til, hvis mit barn opholder sig i Joannahuset? Hvem er det egentlig, der har ansvaret for mit barn?”

Det spørgsmål fik Jette Wilhelmsen mulighed for at svare på:

“I Hamborg i Tyskland har de haft et krisecenter i 20 år, hvor børn og unge har ret til at opholde sig anonymt i 48 timer. Den ret tager udgangspunkt i børnekonventionen om, at børn er til i deres egen ret, og at det er barnet, der er ekspert i eget liv.”

Og Jette Wilhelmsen fortsatte:

“Vores forslag er et opgør med, at voksne ved bedst. De børn, der kommer i Joannahuset kommer jo ikke, fordi der har været en lille uenighed. Det er børn, der kommer, fordi de er udsat for grov fysisk og psykisk vold. Det er børn, der kommer, fordi forældrene har et misbrug af alkohol eller stoffer. Det er børn, der har været i det her i lang tid – også alt for lang tid. Børn er ekstremt loyale overfor deres forældre. Vi skal tro på børnene, når de rækker ud.”

“Vores forslag er et opgør med, at voksne ved bedst. De børn, der kommer i Joannahuset, kommer jo ikke, fordi der har været en lille uenighed. Det er børn, der kommer, fordi de er udsat for grov fysisk og psykisk vold. Det er børn, der kommer, fordi forældrene har et misbrug af alkohol eller stoffer. Det er børn, der har været i det her i lang tid – også alt for lang tid. Børn er ekstremt loyale overfor deres forældre. Vi skal tro på børnene, når de rækker ud.”

JETTE WILHELMSSEN, LEDER AF JOANNAHUSET. CITAT FRA DEBAT PÅ FOLKEMØDET 2022

Christina Thorholm, der i sidste ende skal sidde med omkring bordet, når lovgivningen skal udfærdiges, var på ingen måde afvisende overfor Joannahusets forslag. Men hun så også en del udfordringer:

”Joannahuset har været rigtig gode til at sætte en dagsorden for de her børn, og det berører os meget som politikere. Så vi skal nu ind og se på løsninger. Det kræver, at vi får alle perspektiverne med, så vi også sikrer, at det ikke bliver noget, der gør det sværere i det videre forløb. Vi har stor tillid til jer, men der kommer også nogen efter jer, som skal agere efter den samme lovgivning, så vi skal finde en løsning, der respekterer de forskellige aspekter og giver børnene den plads, de fortjener.”

Dette kunne Jette Wilhelmsen kun tilslutte sig og samtidig opfordrede hun politikerne til at involvere Joannahuset i det kommende arbejde:

”Vi indhenter viden fra de børn og unge, der kommer i huset, døgnet rundt – og det har vi gjort fra dag 1. Så vi vil meget gerne være med til at finde ud af, hvordan vi gør det her allerbedst. Vi er også meget åbne overfor, hvad det præcis er, et krisecenter skal kunne i den akutte fase. Det samme gælder vores dokumentation. Hvordan kan vi få dokumenteret så specifikt og relevant som muligt, så kommunerne kan bruge den viden fremadrettet, når de skal tage vigtige beslutninger sammen med børnene og familierne?”

FRA UDVIKLINGSPROJEKT TIL ET VARIGT KRISE- OG RÅDGIVNINGSCENTER TIL BØRN OG UNGE

I over tre år arbejdede bestyrelsen og andre fagpersoner på at skabe fundamentet for Joannahuset. 15. august 2020 åbnede vi dørene, og Danmarks eneste krise- og rådgivningscenter har nu haft døgnåbent i to år. Eller rettere sagt i omtrent otte år, hvis vi skal sammenligne vores åbningstider med andre organisationer eller virksomheder, der har åbent i hverdagene fra 8–16.

Udviklingsprojektet Joannahuset udløber med udgangen af 2023, og en ny fremtid begynder. Forhåbentlig en fremtid, hvor Danmark får et varigt krise- og rådgivningscenter til børn og unge baseret på den erfaring, som Joannahuset har indhentet igennem de sidste år.

I Joannahuset er vi i samarbejde med to fonde Oak Foundation Denmark og Liljeborgfonden i fuld gang med at samle alle vores erfaringer under overskriften Fremtidens Joannahus. Udover erfaringerne fra vores daglige arbejde med børnene og de unge har vi også afholdt en række involverende processer, hvor vi sammen med børn, unge og fagpersoner har sat ord og billeder på, hvad fremtidens krisecenter er for børn og unge. Vi har også kigget indad og udfordret os selv på vores egen indsats. Hvad er gået godt? Hvad er gået mindre godt? Hvad kan vi gøre bedre? De unge har også sat ord på nogle af

deres fremtidsdrømme:

- Børn og unge drømmer om, at der er flere blandt de voksne i Joannahuset, som har barndomserfaringer lig målgrupperne for Joannahuset.
- Børn og unge drømmer også om, at alle de voksne, de taler med, har rådgivningskompetence.
- Børn og unge drømmer om, at der ikke er nogen begrænsninger, når det kommer til sovemuligheder i Joannahuset: "Man skal kunne være/sove der, til problemet er "løst" og ikke i en begrænset tidsperiode".
- Børn og unge drømmer om, at budskabet om Joannahuset er kommet ud i alle afkroge af Danmark, så alle børn og unge ved, at Joannahuset findes. Flere børn og unge ville havde ønsket, at de havde hørt om Joannahuset noget før.

Børnene og de unge skal ikke tilpasse sig rammer og vilkår

Over 350 børn og unge har været i kontakt med Joannahuset i løbet af de sidste to år. Børn og unge med vidt forskellige aldre, baggrunde, historier og drømme. Men ens for dem alle er, at de hver især er unikke individer med forskellige behov. Derfor er det også fortsat Joannahusets drøm, at fremtidige krisecentre skal udformes og udvikles, så det ikke er børn og unge, der skal tilpasse sig krisecentres rammer og vilkår, men krisecenteret der skal tilpasse sig børnene og de unge. Det kræver, at alle i og omkring Joannahuset holder fast i det fundament, som Joannahuset blev bygget på, og at politikerne viser den nødvendige tillid og skaber nogle rummelige vilkår og rammer for fremtidens krisecentre.

TAK TIL JER, SOM STØTTER OS

Adidas

Admiral Hotel

Advokaterne Foldschack Forchhammer

Dahllager Barfod

Any og Richard Sperlings Fond

BULP Hovedstaden

Clever

Conecto

Christianshavn-Slotsholmen Rotaryklub

Den Sociale Fond for børn og unge

Donald Michael Bowie Chambers

Egmont Fonden

Enemærke & Petersen

Entrance

Faaborgegnens Efterskole

Good Company

Gram Equipment

Gudbjörg og Ejnar Honorés Fond

Guldborg-Plan

HAY

Hilti

Himmelblå-Fonden

Ikano Bank

Ikano Bolig

IKEA

iLoveEcoEssentials

Implement Consulting Group

Iver Entreprise

JunkFood

Kaffe Karma

Lagkagehuset

Lendager Group

Liljeborgfonden

Læs for livet

Magasin

Meyers

MTHP-Fond

Naked

Realcare

Roskilde Festival Foreningen

Oak Foundation Denmark

Skagerak

Smuk Skincare

Story House Egmont

SuperBrugsen Christianshavn

Sønderbro Rotary Klub

Foreningen for uddeling af Tine Bryld Prisen

Tivoli

Tyréns

Walk Agency

WiSH by SEiMEi

Østifterne

Aarstiderne

Tekst: Tescha Alexandrovitsch og Carsten Støttrup

Korrektur: a1kommunikation

Grafisk opsætning: Matilde Juul

Fotos: Donald Michael Bowie Chambers, Trine Bjørn
Joakim Wange Larsson og Jakob Kromann Groth

Illustrationer: Walk Agency

Kontakt:

Kommunikationsansvarlig, Carsten Støttrup

Mail: carsten@joannahuset.dk

Tlf.: 2840 9028